

veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

12 pagini — 1 leu

DIN SUMAR:

- De o vîrstă cu omul — jucăriile
- Lungul zbor al săgeții
- Pentru perfecționarea memoriei
- Cum răspundem la „provocările” mediului
- De cart, în ocean...
- Treizeci de minute pentru frumusețe
- Pagina de umor

Urare Republicii!

Republica noastră a mai întinerit cu un an. Căci cu fiecare an care trece de la revărsarea de bucurie care, acum 24 de ani, a strigat fericirea întregului popor de a-și fi împlinit un vis fierbinte: acela de a fi singurul său stăpîn, liber pe destinele sale, ea devine tot mai tinăra, tot mai frumoasă și mai dragă nouă.

Îi doream de atunci viitor de aur, dar acum, privind în urmă-ne, trebuie să recunoaștem că cele mai înaripate avinturi, cele mai cutezătoare visuri pălesc în lumina ceasului de față, par neîncăpătoare pentru realitatea pe care o trăim astăzi. Da, îi doream de atunci viitor de aur, dar n-aveam cum să ne inchipuim că în acești ani — care în perspectivă istorică sînt totuși atît de puțini — vom putea înfăptui atît de multe.

Acum însă, încercăm marea mulțumire de a putea simți că ceea ce noi traducem în faptă vie nu este numai propria noastră voință de mai bine, ci că, peste decenii, peste veacuri, sîntem împlinitorii năzuințelor tuturor marilor bărbați ai acestui neam, tuturor celor care i-au croit drum drept și falnic prin albia istoriei. Și avem marea mindrie să vedem că cei care, cu prețul

vieții, chemau odinioară poporul la făurirea unei noi vieți, comunistii, își îndeplinesc astăzi cu cinste rolul de forță politică conducătoare a întregii noastre suflări, care se îndreaptă cu pași mari și fermi către făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate.

În aceste zile, cînd pretutindeni omul cumpănește rodul muncii sale de patru anotimpuri, România socialistă poate privi anul care pleacă cu conștiința datoriei împlinite, căci este patria împlinirilor, o patrie în care cuvîntul devine faptă „Sîntem la sfîrșitul primului an al cincinalului — a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu la prima Conferință pe țară a secretarilor comitetelor de partid și a președinților consiliilor populare comunale — și putem constata cu satisfacție că sarcinile de creștere a producției industriale în 1971 vor fi nu numai îndeplinite, dar chiar depășite. Volumul producției industriale este în acest an cu 11,2 la sută mai mare decît în 1970, depășind cu 2 la sută prevederile de plan. De asemenea, producția agricolă în 1971 a crescut cu peste 14 la sută față de producția medie realizată în cincinalul trecut. Am obținut o pro-

ducție de cereale de circa 14 milioane și jumătate tone — cea mai mare producție de cereale din istoria României. Creșterea producției industriale și agricole se reflectă sintetic în faptul că venitul național va fi în acest an cu circa 12 la sută mai mare decît în 1970“.

Aceste rezultate îndreptăcesc convingerea că există întrunite toate condițiile pentru a înfăptui și depăși chiar programul de dezvoltare economică-socială trasat de Congresul al X-lea al partidului și confirmă o dată mai mult realismul și justețea liniei sale politice întemeiată pe legăturile fundamentale, pe realitățile lumii contemporane și ale țării noastre.

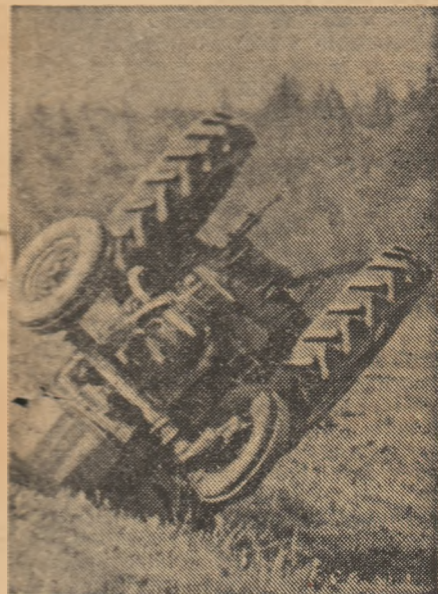
Pentru toate acestea, în prag de an nou, cu sentimentul că, sărbătorind aniversarea Republicii noastre Socialiste, sărbătorim însăși înaintarea noastră impetuoasă pe calea socialismului, pe care poporul nostru s-a angajat cu toată hotărîrea și energia sa, clamăm fierbinte, ca o cin-tare a inimilor noastre:

TRAIASCA REPUBLICA!

PROBE TEHNOLOGICE

P-150 a fost la înălțime

Accidentul trebuia să se producă la ora 12 fix; toate fazele îi erau planificate cu precizie. Cînd a venit pe teren șeful laboratorului de șasiuri, asistentul principal tocmai îl pregătea pe conducător pentru dificila probă. De fapt tractoristului cu schelet de metal, cu sisteme și organe de plexiglas, piele și material plastic, comandate electronic, totul îi era indiferent. „Robotul o să

Secvență dramatică

cadă ca oricare din noi — declarase ceva mai înainte asistentul, refuzînd oferta unui conducător în carne și oase; în schimb, o să ne furnizeze date mai precise, căci simte tot ce se întîmplă,

...UALITATE...
 alitatea actuală
 rea actualitatea ac
 actualitatea actualitatea
 tatea actualitatea actual
 actualitatea actualitatea
 alitatea actualitatea actual
 actualitatea actualitatea
 alitatea actualitatea actual
 alitatea actualitatea actual

dar fără să încerce vreo durere“. Încît, după ce l-a așezat bine pe scaun, a pornit motorul, l-a băgat în viteză și a sărit din cabină. Ascultînd de semnalele transmise prin telecomandă, tractorul s-a pus în mișcare. Circa 30 de inși îl urmăreau în pas alergător, dar curînd au rămas în urmă, căci vehiculul înainta tot mai repede, deși panta devenea tot mai abruptă și mai periculoasă. Deodată s-a înclinat mult într-o parte, iar roata stîngă dinapoi s-a înălțat în aer. Peste o clipă și-au pierdut contactul cu solul și roțile din față. Vehiculul s-a răsturnat și s-a rostogolit la vale; troznea din toate încheieturile și ridica nori de praf. După un dublu salt mortal s-a pus iar „pe picioare“; de sub capotă a fișnit un jet puternic de abur, dar tractorul a pornit iar la drum de parcă nu se întîmplase nimic.

Cînd asistentul a reușit să-l prindă din urmă, telecomanda a tăiat elanul vehiculului; asistentul a deschis ușa cabinei și a oprit motorul. Și, curînd, toată asistența a putut constata urmările accidentului. Cabina tractoristului era intactă; nu se alesese decît cu zgîrieturi și cucuie; șasiul se îndoise puțin, dar rezistase sarcinilor la care fusese supus. Robotul ședea imperturbabil pe scaun zîmbind parcă.

Cam așa a decurs una din probele organizate de tractorodromul din Moscova pentru tractorul de serie P-150.

Pe tractorodrom vehiculele, cu roți sau cu șenile, sînt supuse unor condiții mult mai grele decît cele pe care le vor avea de înfruntat pe arătură, pante abrupte, drumuri desfundate, terenuri mlăștinoase, șosele cu polei etc. Tractoarele moderne cu roți sînt folosite tot mai mult la transport; în consecință, li se cere să se deplaseze mai repede; dar o dată cu viteza crește și rîscul de accidente precum și gravitatea acestora. Cercetările făcute pînă acum au arătat că, în caz de ciocnire sau alt accident, sănătatea și viața tractoristului depind în primul rînd de cabina conducătorului. Tocmai de aceea constructorii sovietici se străduiesc să simplifice cabina tractoarelor de serie, dar în același timp să o facă mai sigură în exploatare și în accidente.

Specialiștii tractorodromului din Moscova sînt foarte exigenți. Înainte de a se convinge că cabina tractorului P-150 rezistă chiar și la un dublu salt mortal, ei au vrut să știe o mulțime de alte lucruri: cum îl apără pe tractorist de gazele de eșapament, de praf și zgomot? Dacă încălzirea și aerisirea sînt bune? Cît de rezistent la vibrații este scaunul?... Probele necesare pentru a răspunde la aceste întrebări au fost făcute cu un tractorist adevărat, acoperit cu tot felul de electrozi și contacte. Vibratorul îl scutura tot mai tare imitînd „mersul pe miriște“, „traversatul unei arături“ etc., dar la o intensitate și mai mare decît cea reală. Urmărind aparatele care inseriau fidel reacțiile organismului, cercetătorii și-au dat seama de limitele suportabile pentru tractorist și au dedus cît de mult amortizează scaunul vibrațiile.

În altă încăpere roțile din față ale tractorului au alergat zi și noapte pe asfalt și macadam, au trecut peste braze și denivelări de teren. Deși tractorul nu înainta nici un metru, roțile lui au străbătut astfel mil de kilometri cu viteze variînd între 1 și 50 km/oră. Instalația era oprită după fiecare 30 de ore pentru a controla piesele în mișcare; pe tractorodrom acest test durează numai 180 de ore, în timp ce în condiții de teren ar fi necesare 90 de zile.

Întrebat dacă nu cumva misiunea colectivului său constă în a descoperi cum poate fi distrus mai repede un tractor, directorul tractorodromului a răspuns: „Așa este. Dar noi nu avem numai misiunea de a scoate din funcție diverse piese ale tractoarelor, ci în primul rînd pe aceea de a descoperi în cel mai scurt timp posibil ce anume le scurtează viața“.

MERIDIANE

6 000 000 de becuri

Moscova întîmpină Anul Nou cu peste șase milioane de becuri. Toate străzile centrale, șoselele de ieșire din oraș, podurile și multe case sînt împo-

dobite cu ghirlande de becuri, stele și diverse ornamente luminoase. În centru și la periferia capitalei se aprind pe cer focuri de artificii multicolore.

Acrobați fără plasă

Tinerii „acrobați“ din fotografie lucrează fără plasă, deși urcă tot mai sus. Ei montează armătura pentru barajul aflat în construcție pe riul Kuban. Acest curs de apă, al cărui debit suferă variații foarte mari de la un anotimp la altul va fi obligat să formeze un lac de acumulare cu o suprafață de

400 km². Rezervele de apă astfel create, anume 3,1 miliarde de metri cubi, vor servi la irigarea a 250 000 ha de teren.

Zeița din lac

După terminarea războiului, cînd s-au întors la castelul Gacina, unul din castelele-muzeu de lângă Leningrad, custozii au constatat că multe sculpturi în marmură, opere ale maeștrilor italieni din secolul XVIII, dispăruseră fără urmă. Ani de zile, cercetările făcute pentru a le găsi s-au soldat cu tot

attea eșecuri. Pînă recent, cînd unul colaborator al muzeului i-a venit ideea să le caute în lacul pe malul caruia se înalță terasele castelului. Cîțiva scufundători și-au oferit imediat serviciile și în scurt timp au recuperat de pe fundul mării peste 400 de opere de artă, printre care și capul zeiței proiectoare a arhitecturii.

Șoferi și ghizi

Cele 12 500 taxiuri din Moscova fac zilnic circa 250 000 de curse, transportînd peste o jumătate de milion de că-

lători. Ele au cel mai mic tarif din lume: 10 copeici de kilometru. În ultimul timp atribuțiile șoferilor s-au înmulțit. Parte din ei au și absolvit un curs de ghizi turistici. Căci necesitatea îmbinării celor două meserii se impunea tot mai mult, dat fiind că Moscova primește în permanență circa un milion de vizitatori.

LUNGUL ZBOR AL SĂGEȚII

Din paleolitic
în veacul atomic

reportaj
reportaj reportaj
portaj reportaj repor
taj reportaj reportaj re,
reportaj reportaj reportaj
ortaj reportaj reportaj repo
j reportaj reportaj reportaj
ortaj reportaj reportaj repor
aj reportaj reportaj reportaj

În timpul bătăliei de la Crécy din 1346, spun vechile cronici, arcașii englezi au aruncat 120 000 de săgeți. Un număr egal de săgeți au sfișiat văzduhul și vara asta, mai exact la 28 iulie, în orașul englez York, unde s-a desfășurat al XXVI-lea campionat mondial de tir cu arcul. Bătălia de la Crécy a fost câștigată de englezi, care au repetat mereu performanța pînă la ultimul campionat mondial ce a intrunit 300 de arcași din multe țări și unde la femei au dobîndit victoria sportivele poloneze, iar la bărbați, americani.

Evident, episoadele amintite mai sus sînt numai două jaloane din lunga și dramatica istorie a arcului, ale cărei începuturi se pierd în negura vremurilor.

Se crede că arcul și săgețile au luat naștere dintr-un dispozitiv mai simplu, format dintr-o suliță mică, fixată de o ramură flexibilă. În momentul cînd un animal atinge ramura, sulița se năpustește asupra-i. Paradoxal, această „armă” simplă ni se pare nouă acum mai complicată decît arcul. Căci ce poate fi mai simplu decît un arc: o ramură flexibilă, ale cărei capete sînt unite printr-o sfoară și arma e gata.

Dar strămoșii noștri erau de altă părere. Și nu pentru că pe vremea aceea nu exista sfoară; tendoanele de animale ar fi fost mai bune. Dificultatea era creată de faptul că omul primitiv gîndea stereotip, iar arcul era o armă calitativ nouă. Era o armă-mașină, un mecanism foarte simplu și în același timp genial.

Cine a fost dar geniul care l-a inventat? Unde și cînd a trăit, în ce împrejurări i-a căzut în cap mărul? Din păcate, adresa inventatorului nu-i cunoscută. Se crede, însă, că arcul a apărut la sfîrșitul paleoliticului superior — începutul mezoliticului. Și se știe că descoperirea lui a fost repetată de multe ori, întrucît arcul a fost cunoscut pretutindeni pe glob, în afară poate de Australia, Tasmania și Noua Zeelandă. Ioniile conservatorilor din preistorie la adresa noii invenții au durat, desigur, exact atîta cît le-a trebuit inovatorilor ca să învețe tehnica tragerii cu noua armă. Probabil că o vreme conformiștii și-au mai agitat bitele noduroase, dar erau mai degrabă conformiști fără voie, căci nu cunoșteau încă arta tragerii cu arcul și tehnica confecționării unor săgeți bune. Așa se explică desigur și apariția atelierelor care fabricau noua marfă. Redutabila armă a fost, de pildă, fabricată „în serie” de o „fabrică” mezolitică (mileniile 13-7 i.e.n.), ale cărei urme au fost descoperite în 1949 pe malul unui lac de mult dispărut din Anglia. Era evident că virfurile de săgeți fabricate acolo erau destinate unor „terți”.

Partizani și adversari

Cu timpul arcul a devenit tot mai puternic, iar săgețile au căpătat la propriu aripi. Intrînd în dotația armatelor, el i-a silit pe șefii de state majore să-și revizuiască tactica și strategia.

Mai întîl arcul a intrat în dotația infanteriei, dar după o vreme arcașii s-au urcat pe cal. Și curînd, neîntrepuți cavaleriști ai vremii lor, ei au devenit celebri. Pe monedele persane era înfățișat un arcaș; arcul și săgeata dobîndiseră această cinste datorită celor zece mii de „nemuritori” (garda armatei persane), care se acoperiseră de glorie în lupte.

Nici atenienii nu concepeau educația fără învățarea minuirii arcului. E adevărat totuși că ei preferau în război spada, iar arcul era folosit numai de detașamentele speciale de infante-

rie ușoară, alcătuită din păturile sărace ale populației. Aceste detașamente aveau o misiune ușoară și anume aceea de a semăna panică în rîndurile inamicului.

La un moment dat însă, în eroica și frămîntată istorie a arcului a intervenit o pauză neobișnuită. De vină pentru această pauză a fost Roma. Căcii romanii nu numai că tăgăduiau importanța militară a arcașilor, dar socoteau arcul o armă „plebeiană”, nevrednică de un ostaș nobil. Ajunseseră la această concluzie întrucît erau convingși de invincibilitatea tacticii legiunilor strînse compacte. Avuseseră două căi de ales; fie să renunțe la greoiul scut, la suliță și spadă și, ră-

cului l-a fost atribuit lui Carol cel Mare care a dat un decret special pentru cultivarea obligatorie a țesei, socotit cel mai bun lemn pentru arcuri. O hotărîre similară a fost adoptată de altfel și în Anglia, dar numai după ce englezii au căpătat o lecție usturătoare. În 1066, în bătălia de la Hastings, arcașii normanzi ai lui Wilhelm Cuceritorul au ciuruit cu săgețile lor grele cavaleria regelui Harold. După înfrîngere, în Anglia a fost adoptată o lege care-i obliga pe toți bărbații între 16 și 60 de ani să învețe secretele tragerii cu arcul.

Rezultatele acestei pregătiri generalizate a englezilor s-au văzut în Războiul de 100 de ani. În faimoasa bă-

ni care, în 1381, au organizat un fel de Asociație regală a arcașilor. Englezii, însă, pretind, la rîndu-le, că au de plecare trebuie socotit totuși 1670 cînd a fost întemeiată „Compania regală a arcașilor”, ceva în genul gării personale a unui rege, care avea importanta misiune de a-l însoți pe monarhul englez în călătoriile sale în Scoția. Dar, cum pe bună dreptate observa cineva, ce legătură are acest lucru cu sportul?

Interesantă nu este, însă, atît stabilirea priorității, cît aflarea răspunsului la întrebarea: de ce vechea indeletrică de arcaș a redevenit, deși într-o variantă pur sportivă, atît de modernă? Primul campionat de tir cu arcul a avut loc în 1879 la Chicago. În 1900, arcul a fost inclus în programul primelor Jocuri Olimpice din perioada modernă desfășurate la Paris. Și, după cum se știe, țintașii cu arcul vor vedea și Munchenul, capitala apropiatei Olimpiade. Întrucît, după o întrerupere de 52 de ani arcul a fost reintrodus în programul acestei competiții. În sfîrșit putem să adăugăm că Federația internațională de tir cu arcul (FITA), care a împlinit 40 de ani, reunește 146 de organizații naționale.

Dar cum se explică neobișnuita popularitate a bătrînelui arc? Cum se face, de pildă, că într-o țară ca S.U.A. mai bine de 5 milioane de inși se pasionează după tirul cu arcul, iar în Finlanda fiecare al treilea locuitor?

O explicație ar putea fi, poate, publicitatea pe care, de vreo zece ani, au început s-o facă în ziare fabricanții de arcuri. Reclamele sunau astfel: „Dacă vreți să întîmpinați secolul XXI cu încrederea strămoșilor, aveți încredere în arc!”

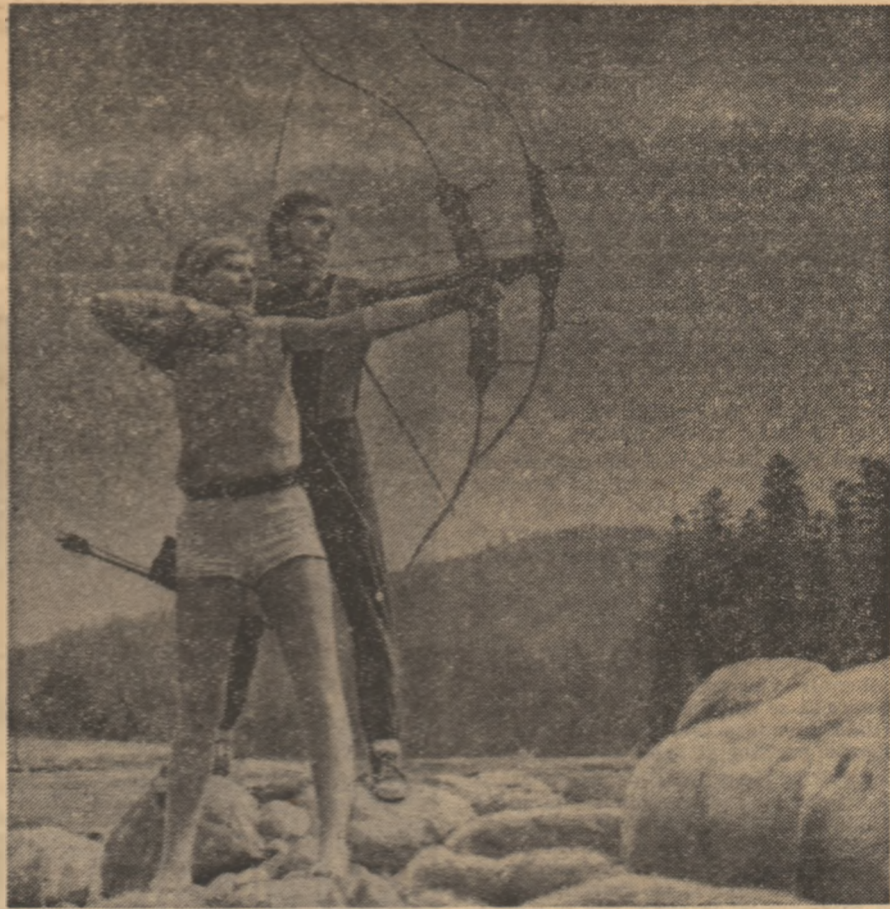
În felul acesta, într-un termen record s-au vîndut circa două milioane de arcuri. Mai mult: un mare număr de americani au început să-și meștească singuri arcuri, și asta într-o țară în care, cum observa nu fără ironie un ziar, hainele sînt cumpărate totdeauna „de gata”, „unde croitorul e necunoscut”. Să nu uităm, însă, că pentru mulți inși arcul poate fi un bun pretext de a se zmulge din orașele zgomoase, o posibilitate în plus de a veni în contact cu natura și cu trecutul, cînd „viața era mai calmă”. Nu întîmplător, desigur, vîrsta medie a amatorilor de tir cu arcul americani este 40 de ani, iar 80 la sută din prozelii duc un mod de viață sedentar. După cum nu este o întîmplare nici că medicii recomandă arcul ca mijloc de a combate neurozele.

Nu de mult, revista italiană „Atlan-te” a organizat o originală competiție de tir cu arcul și cu pistolul. S-a tras de la 50 metri în ținte cu centrul de 8 cm pentru arc și de 5 cm pentru pistol. În total au fost trase astfel 36 de săgeți și 36 de gloanțe. Rezultatele: arcul a însumat 284 de puncte, iar pistolul 296 de puncte. Rezultatul mediu a fost 7,88 și respectiv 8,22. Actualele recorduri mondiale oficiale sînt: la bărbați — 2 445 de puncte (John Williams, S.U.A.), la femei — 2 380 puncte (Emma Gapchenko, U.R.S.S.).

Neoficial există și altfel de campionate și, deci, alți campioni. Astfel, recent, un anume Harry Drake a lansat cu un arc extrem de puternic o săgeată la o distanță de un kilometru.

Se spune că astăzi arcul costă tot atît cît o pușcă. Dar cînd fanaticilor acestui sport li se reproșează că doresc arcuri tot mai complicate, ei răspund: „Într-adevăr, arcul din lemn de țasă meșterit de Robin Hood cu cuișul era mai ieftin. Dar pe cine trebuia să înfrunte Robin Hood? În cel mai rău caz pe oamenii șerifului. Pe cînd noi avem de-a face cu campionate mondiale și Jocuri Olimpice”.

S. Remov

Pașnici arcași ai vremii noastre.

rînd rîndurile, să adopte arcul, fie să înlăture arcul. Au optat pentru această din urmă soluție și evenimentele le-au dat dreptate, întrucît nu aveau mobilitatea pe care o cerea minuirea arcului. După cum nu e întîmplător nici faptul că în timpul războaielor punitice printre legionarii romani era la „modă” scutul mare. Așa cum în vremea noastră a apărut arma anti-tanc, pentru vremea aceea scutul era o pavază „antiarc”.

Dar „cenzura” romană asupra arcului n-a putut împiedica răspîndirea acestuia în alte colțuri ale lumii. Arcul a contribuit astfel la extinderea vertiginosă a imperiului tătar-mongol, un imperiu de călăreți neobosiți, de vinători iscusiți și războinici încercați — calități dobîndite în cursul unor permanente ciocniri intertribale. Fiecare războinic avea în dotația lui două arcuri: unul scurt, care era utilizat de pe cal, și altul lung — spre a fi mînuit de pe sol. Acesta din urmă era foarte puternic, putea slobozi săgeata pînă la circa 400 metri.

Dar arcul s-a bucurat de mare cinste și la arabi, pe vremea califatelor. În Europa, epoca lui de aur a fost evul mediu, unde avea trei utilizări: armă de vînătoare, armă de luptă și armă de duel. Un mare rol în reînvierea ar-

tălie de la Crécy, cel 12 000 de arcași ai lui Eduard al III-lea au pus pe fugă 40 000 de ostași ai lui Filip al VI-lea. Cum în armata lui Filip erau 7 000 de arbaletști genovezi, bătălia de la Crécy este socotită, pe bună dreptate, cea mai mare ciocnire dintre arc și arbaletă, câștigată de arc.

Evul mediu tîrziu a amestecat arcul cu arbaleta și armele de foc. Dar era evident că zilele arcului erau numărate, că noul salt al gîndirii umane pusese capăt glorioasei istorii a celei mai puternice arme de pînă atunci.

Cele 146 de săgeți ale FITA

Și totuși, istoricii nu sînt puși acum în situația de a afla cînd și-a luat zborul, scoțînd o vibrație sonoră, ultima săgeată. Căci, oricît ar părea de ciușit, astăzi există în lume mai mulți arcași decît oricînd altădată.

În 1766, un gentleman, pe nume Thomas Wayring, a tras cu arcul în plin centrul Londrei, unde se află acum Leicester Square și seamă de specialiști socotesc că de atunci datează sportul cu arcul. Dar alții se împotrivesc acestei datări, afirmînd că întemeietorii ai acestui sport trebuie socotiți belgie-

INTERVIU

Scrisorile Irinei Petrescu

— Am văzut la dumneavoastră acasă — o casă care vă exprimă atât de bine, cu aranjamentul ei simplu, esențial, cu atmosfera ei de aleasă spiritualitate — maldăre de scrisori primite din Uniunea Sovietică, după „Răutaciosul adolescent”. Ați avut mare succes cu filmul acesta în U.R.S.S.: v-a adus premiul de interpretare la precedenta ediție a Festivalului de la Moscova. Dmitri Mașillo, specialist cunoscut, v-a consacrat un capitol într-o carte despre vedete internaționale. Și apoi scrisorile...

— Sunt într-adevăr enorm de multe. Cele mai multe scrisori pe care le-am primit vreodată din același loc. Și vin din cele mai îndepărtate puncte: Turkmenia, Azerbaidjan, ca să nu mai vorbesc de Ucraina de locurile mai apropiate de noi. Mă interesează spectatorii sovietici, sint spectatori ideali. Au dovedit-o și în scrisori. Nu sint niște simpli amatori de autografe, de poze într-un album mai mult sau mai puțin juvenil. Scriu pe multe pagini, mărunț (și uneori indescifrabil), fac analiza personajului, a filmului, arată ce le-a plăcut și ce nu, cer și un răspuns — un răspuns de idee, teoretic, privind

creația, interpretarea. Mă impresionează apoi că vor să mă facă părtașă la viața lor — îmi trimit vederi, ca să știu cite ceva despre orașul în care locuiesc, chiar fotografii, și nu numai ale semnatărilor direct, ci fotografii de familie, cu mama, cu bunica, cu doi copii... Mi-e jenă, mi-e teribil de jenă că nu le pot răspunde. De mică am fost obișnuită că o scrisoare nu trebuie lăsată fără răspuns. Așa cum nu poți închide telefonul când ești chemat. Caut o soluție, dar s-au adunat atâtea scrisori, și multe adrese sint indescifrabile...

— Lăsind la o parte aceste satisfacții „exterioare”, Ana este și rolul dumneavoastră preferat?

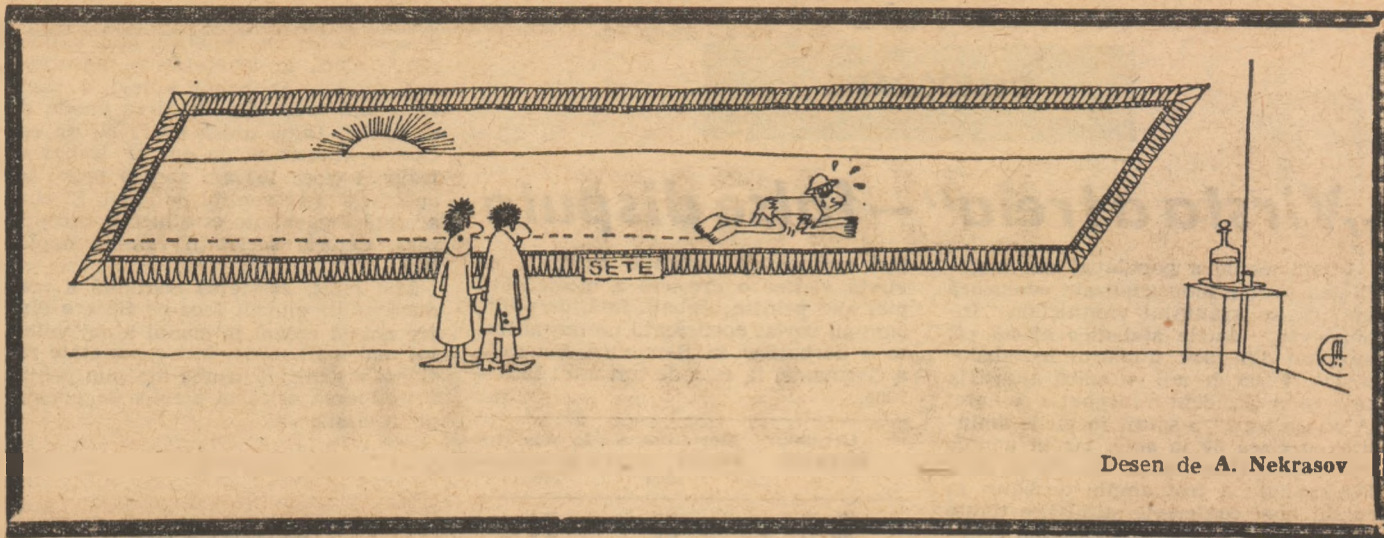
— Da, am iubit rolul acesta, mi-a făcut plăcere să-l joc. Și nu m-a dezamăgit după ce am revăzut filmul.

— Vă place să vă vedeți filmele?

— La început, când sint gata, sint curioasă să văd ce a ieșit. Dar după mai mulți ani nu-mi place să le revăd. În afară de „Valurile Dunării”, pe care televiziunea îl tot reia de 23 August...

— Realmente rezistă bine filmul acesta?

arta
ca arta arta a.
arta arta arta a.
arta arta arta arta
arta arta arta arta arta
ta arta arta arta arta art
ta arta arta arta arta art
arta arta arta arta arta

Desen de A. Nekrasov

— E construit solid. Mi-aș dori să revăd și „Duminică la ora 6”, și „Răutaciosul”, și chiar ultimul film, pe care l-am văzut foarte puțin, „Facerea lumii”. Dar eu sint un prost spectator de film. Mă duc la cinema extrem de rar. În ultimii ani n-am fost de loc. Înșă, recent, am avut o mare surpriză. Într-o zi, cu totul din întâmplare, o întâmplare inexplicabilă — era frig, ploua, eram plictisită, nu mai știu de ce — am intrat la „Scala” unde rula „Unchiul Vania”. Mi-am spus că am să văd jurnalul (jurnalele mă pasionează), puțin din film și am să plec. Pe „Unchiul Vania” îl știu, pe Cehov îl știu... Ca să-mi dau seama că e unul dintre cele mai frumoase filme pe care le-am văzut vreodată. Mi-am făcut astfel un cadou de sărbători. Nu credeam să pot fi captivată în așa măsură, eu care nu agreez spectacolul cinematografic.

— Care-i cea mai frumoasă pledoarie din filmele dumneavoastră?

— Cred că aceea din „Răutaciosul adolescent”. Am spus acolo un lucru la care mă gîndesc mult și în afara meseriei mele: să fii tu însuși, să-ți porți existența cu simplitate, cu demnitate, cu încredere în ea. Încă n-am avut ocazia să joc, dar nici n-aș iubi o eroină care se vrea altceva decît este.

A fi tu însuși... A spus-o în „Răutaciosul adolescent”, a spus-o și în altă parte și o spune mereu cu propriu-i exemplu, această vedetă incontestabilă a filmului românesc, ea însăși un personaj fascinant, a cărei prezență este întotdeauna o garanție de calitate, de finețe, de distincție.

— Sinteți actrița nr. 1 a filmului românesc. Vă e destul sau aveți vreo „sfîntă nemulțumire”?

— Filmul nu mă mulțumește întru totul. Cîteodată mă sint bine, dar niciodată ca în niște mici momente de teatru. Cred că n-am avut încă ocazia, cu o excepție sau două, să mă întîlnesc cu marele film.

— Țineți o rubrică permanentă în revista „Cinema”. Scrieți foarte bine și se simte că aveți multe de spus. Nu vă tentează mai serios literatura?

— Scrisul e o altă meserie. Mi-ar plăcea, dar trebuie cunoscută. Cine știe, poate că pînă la adînci bătrînețe, exersînd din aproape în aproape, am să reușesc.

— Fiind un interviu de sfîrșit de an, dați-mi voie să nu ignor tradiția și să vă întreb în ce vă vom vedea în 1972 — film, teatru, televiziune?

— Dați-mi voie să nu vă răspund. Încă nu e nimic sigur, iar proiectele nu le mărturisesc. E o superstiție a mea.

— Vreți să urați ceva cititorilor noștri?

— Să realizăm cît mai multe lucruri frumoase și necesare. Anul 1972 să ne aducă fericire, care vine și din mulțumire profesională, și din mulțumire socială, și din mulțumire intimă în ultima instanță, dar nu întotdeauna în ultima.

Iulia Scutaru

DIN JURNALUL UNUI MARTOR OCULAR

Cum se zimbește la Institutul de cinematografie

În anul I se zimbește a mirare, a admirație, a venerație. A mirare față

de toate, a admirație față de toate, a venerație față de Maestru. Zeu între zei, deopotrivă olimpian și pămîntean, inaccesibil și totuși atât de aproape încît îi poți atinge servieta cu mîna.

În anul I se vîd filme, multe și de-a valma, de la primele filme ale fraților Lumière pînă la ultimele producții ale confrăților absolvenți. Și fiecă secvență e privită de „boboci” cu un zimbet de invidie. Invidie față de cel care a avut măcar o dată ocazia să comande: „Motor!”.

Tot în anul I se zimbește albastru înainte de examene și de colocvii și în genere neștiința este atât de mare, încît începătorilor nici nu le trece prin minte că decanul poate avea și el copii.

...În anul II novicii descoperă că, da, decanul are copii. Și că, mai mult, copiii sint în anul III la același institut. Atunci cei din anul II zimbesc pentru prima oară cu subînțeles și încep să privească viața mai calm și mai filozofic.

În anul II, în relațiile cu maestrul zimbetul exaltat de venerație este înlocuit de un simplu zimbet sobru de respect. Iar la proiecțiile de filme zimbetul de invidie este tot mai des înlocuit de un zimbet ironic. Pentru ca, la sfîrșit, după douăsprezece ore de vi ionare neîntreruptă, să se conchidă cu blazare.

— Și acum să mergem la cinema să vedem și noi un film. Merităm.

...În anul III studenții nu mai vîd filme. Ci fac. Și atunci zimbetul începe să se diferențieze: cei de la regie zimbesc sarcastic cînd citesc ideile scenariștilor; cei de la scenarii zimbesc răbdător, ascultînd opiniile regizorilor; cele de la actorie zimbesc fermecător, sperînd să capete rolul principal; cei de la operatorie zimbesc batjocoritor cînd profanii vorbesc de traveling; scenograful zimbesc trist, vînd ce au făcut tîmplării din schițele lor de decor; cei de la critică zimbesc cu plăcere anticipată, știînd dinainte toate cusururile filmului încă nefăcut; iar directorul filmului ride în hohote cînd primește nota de plată.

Anul III este perioada împărțirii universului cinematografic în mediocri disprețuiți și idoli venerați. Aceștia din urmă sint imitați pe dinăuntru și pe dinafară: regizorii nu apar pe platou fără ochelarii fumurii ai lui Kurosawa, actrițele caută să ajungă la silueta Monicăi Vitti printr-o cură drastică de slăbire, iar operatorii nu se despart nici în somn de „cascheta lui Urusevski”.

...În anul IV se vorbește mai puțin, se gîndește mai mult și se ajunge la concluzia că disprețuiții nu sint cu totul demni de dispreț și nici idollii complet lipsiți de cusururi. Și de aceea în anul IV apare pentru întîia oară zimbetul îngîndurat al înțelepciunii.

Anul IV este anul proiecțiilor de fil-

me proprii. Bineînțeles, filmele sint de tot felul, dar spectatorii — rude, prieteni, îndrăgostiți — zimbesc în același fel, cu un zimbet de adulație, avînd același subtext: „Ce grozav e al nostru!”

În sfîrșit vine și marea zi a acordării diplomelor. Atunci zimbesc profesorii. Unora într-un fel, altora în altul. Sau deloc.

Arkadi Inin

CINEMA

Bilanț de ultimă oră

Revista „Le Film soviétique” și-a și încheiat socotelile cu anul 1971. În ultimul său număr sint publicate rezultatele tradiționalei anchete prin care spectatorii sint invitați să numească

Liudmila Ciursina în rolul „Vrăjitoarei”

cele mai bune filme și cei mai buni actori din producția națională a anului. Răspunsurile primite dau cîștig de cauză filmelor:

● „Eliberarea”, „Lacul”, „Omul care nu poate fi acuzat” și actorilor:

● Liudmila Ciursina, Natalia Belohostikova.

● Alexei Batalov, Oleg Strijenov. Profitînd de această ocazie, să amintim și cite ceva despre programul de viitor al „premiantei I” ex aequo, Liudmila Ciursina.

Artistă cu mari disponibilități, Liudmila Ciursina și-a exersat talentul pe o claviatură amplă, excelînd în tipul de femeie pătimașă, aprigă în sentimentele ei, dornică și capabilă să le apere. Cu atât mai mare ne va fi deci surpriza de a o vedea în rolul „vrăjitoarei”, cu care Marina Vlady ne-a cucerit acum cîțiva ani. Da, Liudmila Ciursina va relua rolul Olesei (de data aceasta se va numi chiar așa cum a botezat-o pe strania-i eroină Alexandr Kuprin și în genere întreaga ambianță va fi aceea descrisă de scriitor). Va rămîne însă aceeași ciudată și captivantă poveste de dragoste între „domnul de la oraș” și sălbatica țărăneută cu practiclele ei „magice” și care plătește atât de scump pentru acest nesperat sentiment.

Și, nu ne îndolm, „vrăjitoarea” ediția 1972 va fi la fel de fermecătoare.

Forța muzicii.

TEHNICA

tehnica tehnica
 tehnica tehnica tehnica
 tehnica tehnica tehnica
 tehnica tehnica tehnica
 tehnica tehnica tehnica
 tehnica tehnica tehnica
 tehnica tehnica tehnica

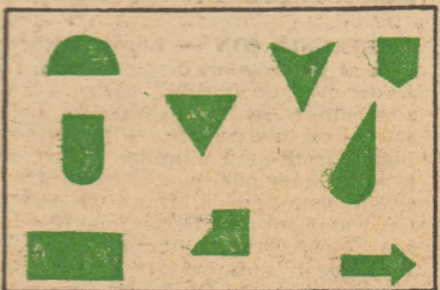

acest proces poate fi comparat cu înlocuirea unei expresii, care trebuie redată printr-o frază, cu un lung simbol. De unde putem trage concluzia că, în cursul memorării, textul trebuie repetat de fiecare dată integral, nu pe fragmente.

Dar și traducerea fiecărui nou "transport" de informații în limbajul propriu fiecărui om, compararea lui cu informații similare înșuite anterior duc la o îmbunătățire a memoriei. Experiențele în cursul cărora subiecții formulează ei înșiși fraze și numere de memorat arată că posibilitățile memoriei cresc astfel de circa trei ori în comparație cu subiecții cărora experimentatorul le indică textele de memorat. Încît deducem că utilizarea unei experiențe trecute scurtează durata memorării.

Și acum, două procedee simple de verificare a memoriei.

1) Desenul de mai jos cuprinde nouă figuri geometrice simple. Le privim timp de 10—15 secunde și încercăm să le memorăm. Acoperim apoi desenul și reproducem figurile din memorie. Nouă figuri redată corect indică o memorie excelentă; cinci-șapte figuri una bună.

2) Se dau trei coloane de câte zece silabe.

rin	dar	por
dor	ton	sin
fer	par	dea
mon	mag	can
pen	fic	til
lam	van	ren
tor	san	tro
cin	len	nal
dil	cro	ves
car	van	bre

Rugăm pe cineva să ne citească pe rând monoton și cu pauze egale între ele fiecare coloană de silabe și încercăm apoi să le redăm în aceeași ordine. Avem memorie bună dacă reproducem, în ordine în care sînt citite, 7—9 silabe.

FIZICA

Un perete invizibil
 purifică apa

Cine-ar fi crezut că o problemă atât de delicată ca aceea a purificării apei va fi rezolvată de... o foiță de celofan?

Experiența care a deschis calea unor posibilități neașteptat de mari a avut loc acum opt ani, cînd un cercetător a luat niște celofan obișnuit și l-a dizolvat în acetonă și perclorat de magneziu. Apoi a turnat lichidul sub forma unei pelicule subțiri pe o suprafață perfect netedă, iar după uscare a desprins foița obținută astfel. Introdusă în apă, membrana dădea iluzia că dispăre. În plus, vădea o proprietate remarcabilă: avînd o grosime de numai 0,005 mm, putea opri aproape tot ce există dizolvat sau suspendat în apă, de la săruri pînă la urme de elemente radioactive și la virusuri patogene, și făcea această operație de 500 de ori mai repede decît toate filtrele cunoscute pînă atunci. Mai mult, curînd, s-a văzut că foița de acetat de celuloză purifica nu numai apa destinată consumului comunal, ci și apele reziduale și că era precursora unor membrane cu utilizări din cele mai variate domenii, inclusiv fabricarea cafelei solubile și funcționarea rinichilor artificiali.

La început fizicienii nu-și dădeau seama de ce acționa astfel membrana, deși știau foarte bine ce se întîmplă. Era vorba de o variantă a osmozei (de la cuvîntul grecesc osmos = impuls), fenomen exemplificat cel mai bine de celulele vii, a căror membrană lasă unele substanțe să pătrundă în celulă, în timp ce pe altele le împiedică. Datorită osmozei, rădăcinile plantelor extrag „hrana” din sol, iar celulele noastre absorb substanțele nutritive din sînge. În cadrul osmozei normale apa trece prin membrană pentru a dilua soluția mai concentrată (conținînd mai multă sare, de pildă) aflată de cealaltă parte. Acum cîțiva ani cercetătorii au descoperit, însă, că aplicînd o presiune asupra soluției mai concentrate obligă apa să traverseze anumite membrane (inclusiv cea de acetat de celuloză) în

Foița de celofan este de 500 de ori mai eficientă decît alte filtre

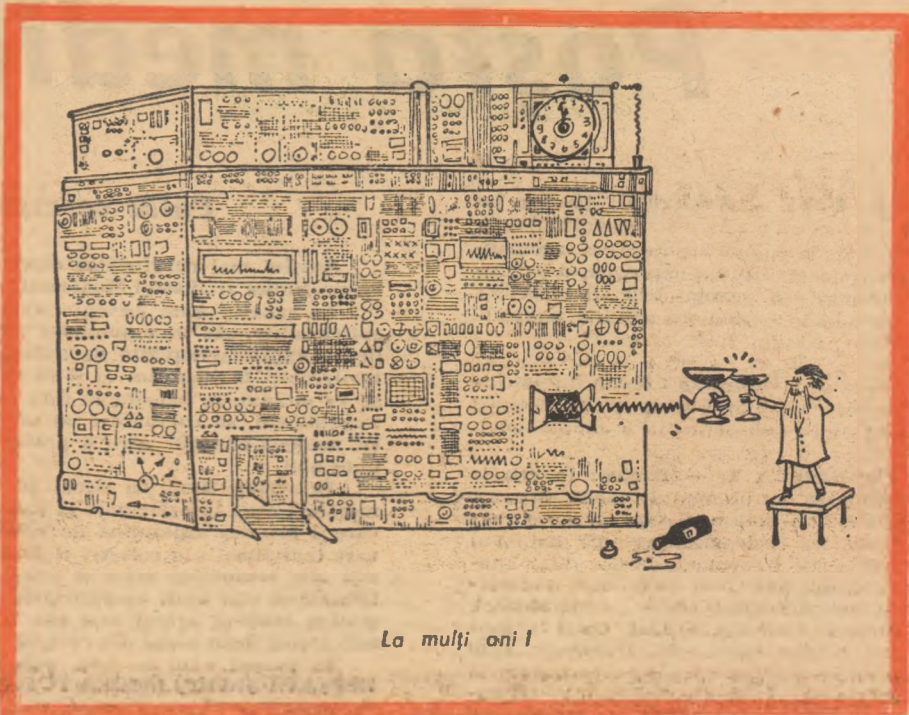
sens invers, adică spre lichidul mai diluat și să lase în urmă sărurile și alte concentrate. Fenomenul a căpătat numele de osmoză inversă și a inaugurat o nouă epocă în purificarea apei și filtrarea chimică.

La început, specialiștii credeau că acetatul de celuloză are porii atât de fini. Încît moleculele de sare nu pot trece prin ei. Dar această explicație nu stătea în picioare, întrucît moleculele de sare sînt chiar mai mici decît moleculele de apă care traversează cu ușurință pelicula. Ulterior, microscopul electronic a arătat că membranele de celuloză se compun din două straturi distincte: unul spongios și poros — care reprezintă 99,8 la sută din grosimea membranei și lasă să treacă apa, sarea și orice impurități solubile, și un altul de numai 0,2 la sută din grosimea membranei (0,000025 mm) care face oficiul de „barieră”. În consecință, mulți specialiști socotesc astăzi că moleculele de apă depășesc bariera dizolvîndu-se în ea și ieșind apoi de partea cealaltă, în timp ce sărurile nu au această capacitate.

Miraculoasa membrană și-a găsit aplicații în primul rînd în sisteme de purificare a apei, căci elimină toate elementele nedorite în apa potabilă: turbureala, sedimentele, materiile organice, detergenții gusturii și mirosurile dezagreabile și clorul. Instalațiile mari aflate în curs de realizare vor fi extrem de binevenite în regiunile cu apă de calitate proastă, deoarece pot trata atât apa dulce, cît și apa sărăturată și apa de mare. Dar membrana poate fi folosită și pentru a îndepărta sarea din zer; adăugată la laptele de vacă, produsul obținut îi conferă calitățile laptelui de femeie.

Încălzirea și înghețarea sînt metode uzuale pentru concentrarea alimentelor și băuturilor. Dar ambele reduc aroma produselor. Sucele de roșii preparat cu ajutorul membranei, păstrează gustul fructelor proaspete. În cazul altor sucuri de fructe, membrana elimină chiar prea multe impurități, care trebuie reintroduse în lichid. Nu același lucru se poate spune și despre sucul de sfeclă de zahăr din care după trecerea prin membrană rezultă zahăr cristalizat foarte pur.

Cea mai interesantă este însă probabil utilizarea instalațiilor cu osmoză inversă pentru îndepărtarea resturilor solide din apele menajere și industriale. Apa rezultată este suficient de cu-

La mulți ani!

rată pentru a servi la irigații și în diverse procese industriale. Ba este chiar de o calitate atât de bună, încît se întrevede utilizarea ei ca apă potabilă.

BIOLOGIE

Cum răspundem la „provocările” mediului

Spre deosebire de alte animale, omul nu are blană sau pene care să-l apere de frig, căldură, umezeală etc.

Atunci, cum de rezistă la variațiile care se produc în mediul înconjurător? În primul rînd prin adaptare genetică. Culoarea pielii este un bun exemplu de adaptare genetică. Oamenii cu pielea întunecată sînt avantajăți în regiunile cu cer veșnic limpede și soare puternic, dat fiind că pigmentul din piele contribuie la filtrarea razelor dăunătoare. Locuitorii pădurilor, care sînt mai puțin expuși la lumina solară, au pielea mai deschisă. În fine, europenii din țările nordice, unde cerul e acoperit mare parte din an, au pielea cea mai deschisă.

Forma trupului este și ea socotită o adaptare genetică suplimentară. Un corp alungit, care amintește de un cilindru, reprezintă un avantaj în climatele calde și uscate, întrucît suprafața mărită asigură pierderi mai importante de căldură prin transpirație și radiație. Forma sferică este preferabilă în regiunile reci, unde pierderile de căldură trebuie să fie cît mai mici.

Dar modificări genetice intervin și în legătură cu altitudinea. Astfel, populațiile din cîmpie au cutia toracică mai mică și plămînil mai puțin dezvoltate decît muntenii. Cutia toracică și plămînil cu volum crescut sînt necesari pentru a obține suficient oxigen din aerul rarit de la altitudinile mari.

Adaptările genetice nu se instalează însă și nu devin aparente decît după multe generații. Cînd simte nevoia unei adaptări rapide la variațiile mediului, trupul recurge la modificări fiziologice. Astfel, alpinistii europeni care se aventurează în Himalaia învață repede să respire mai lute pentru ca în plămînil lor să poată pătrunde mai mult oxigen. În același timp, respirînd mai adînc își ajută trupul să producă mai multe celule roșii care să transporte oxigenul pînă la țesuturile „infometate”. O experiență de adaptare la frig a arătat că după o expunere mai îndelungată la temperaturi în jur de zero grade, metabolismul bazal crește cu 50 la sută pentru a menține temperatura normală a corpului. Pescarii, care țin mult timp mîinile în apă rece, ajung să aibă o circulație periferică ameliorată; în consecință, membrele lor au o mai bună rezistență la temperaturi coborîte.

Deși se știe că sîntem în stare de adaptări fiziologice parțiale și de scurtă durată, nu există încă dovezi suficiente despre o adaptare fiziologică generală. În regiunile cu temperaturi extreme modificările corporale sînt insuficiente și, pentru a supraviețui, oamenii trebuie să recurgă și la o adaptare „tehnică”, reprezentată în primul rînd de îmbrăcăminte și adăpost. Eschimoșii poartă haine ușoare și călduroase și locuiesc în case bine încălzite. Africanii din re-

giunile ecuatoriale se îmbracă sumar și locuiesc în case cu pereți groși și ferestre mici. Lipsa îmbrăcămîntii îi răcoare în timpul zilei, iar locuința special adaptată îi apără în nopțile răcoase. Exemple de adaptare tehnică mai subtilă și perfecționată sînt: măștile de oxigen ale alpinistilor, echipamentul de scufundare în apă, caloriferele, instalațiile de condiționare a aerului, filtrele de apă. Alimentația este și ea o formă de adaptare: grăsimile și proteinele produc mai multă căldură decît hidrații de carbon.

Spre deosebire de timpurile de odinioară, omul poate provoca astăzi modificări profunde ale mediului înconjurător. Dar modificînd lumea pentru a o face să corespundă dorințelor lui, el tulbură procesele naturale. Ce efect va avea acest mediu schimbat asupra generațiilor viitoare și asupra adaptabilității lor? Pentru moment nu se știe nimic precis; dar nu incupe îndoială că vor interveni mai mulți factori noi care vor putea juca un anume rol. Ne gîndim, de pildă, să creăm o lume lipsită de microbi periculoși, de zgomot și de diverse alte stressuri. Dar corpul omenesc este făcut pentru a răspunde la „provocările” mediului și n-ar fi exclus

O adaptare „tehnică” perfecționată

ca generațiile viitoare să-și piardă capacitatea de adaptare dacă nu o mai folosesc. Or, cercetarea fosilelor și experiențele recente au arătat că animalele care nu mai pot să se adapteze riscă să piară. Șobolanii născuți și crescuți într-un mediu steril s-au dovedit extrem de sensibili la infecții atunci cînd au fost trecuți într-un mediu obișnuit. Șobolanii domesticiți de cîteva generații nu rezistă la oboseală, la substanțe toxice și la boli. Și tot la aceeași specie, cel mai frecvent folosit în laboratoare, înghesuiala în cuști provoacă modificări hormonale și de comportament. Nu se știe dacă schimbări asemănătoare sînt de așteptat și la oameni. Dar pentru a o lua înaintea adaptărilor fizice de care vor avea nevoie oamenii în viitor, cercetătorii caută de pe acum să creeze sisteme de acclimatizare artificială. În aceste sisteme oamenii se vor putea adapta, într-un timp scurt, condițiilor noi de mediu cărora urmează să le fie supuși temporar sau permanent.

Poșta medicului

E. TONI — Tekirghiol: Pentru întârzierea de creștere în greutate la sugari și copii până la 2 ani se recomandă Naposim, soluție buvabilă, o picătură/kilocorp zi, care este un excelent steroid de sinteză cu acțiune anabolizantă.

C. M. — Timișoara: N-am înțeles înțelesurile dv. Vă rugăm să reveniți cu o relație mai explicită a simptomelor.

GABRIELA T. — Bacău: În crizele comițiale, tratamentul medicamentos, urmat sub continuă supraveghere medicală, va fi următorul periodic, bolnavul notându-și frecvența crizelor. Iată câteva dintre cele mai utilizate medicamente antiepileptice: Fenobarbital, Etotoin, Fenitoin, Trepal, Epial, Primidon, Sertan, Gambetal, Diazepam. Alte produse asociate care potențează efectul medicației antiepileptice sînt: Glutaron, Romergan, ADC sau corticoizii. Insuflația cu aer pe cale lombară sau suboccipitală are adeseori un bun efect terapeutic, rînd și uneori suprimînd crizele de epilepsie chiar timp de 1-2 ani. Insuflațiile se pot repeta la 3-6 luni.

S.O.S. — Galați: Ne este greu să ne pronunțăm de la distanță dacă aspectele descrise de dv. țin de unele dintre atît de numeroasele forme particulare de epilepsie. Poate că ar fi bine să repetați electroencefalograma, care reprezintă, totuși, un important mijloc de diagnostic.

IONESCU GHEORGHE — București; M. D. — București; T. N. București; AXA — Ploiești; P. N. L. — Galați; GICA D. — Brăila; LIVIU T. — Medias; CAR. NIC. — DOLJ — Cimpina; D. PAVEL — Sibiu; AUGUSTIN A. — Reșița: Intrucit ejacularea precoce este de obicei manifestarea unei hiperexcitabilități nervoase, se recomandă administrarea unor tranchilizante și sedative (Pasinal, Extraveral, Napoton). Rezultate bune se obțin și prin administrarea de sulfat de magneziu în injecții i.v. (1 fiolă/zi — 10—12 fiole) sau injecții i.m. de sol. novocaină 2%. Pentru diminuarea excitațiilor locale ale glandului se utilizează un unguent anestezic ca: vaselină 100 g + xilină 5 g sau cocaină bazică 0,5 g + glicerina 5 ml. În ultima vreme s-a putut obține întârzierea ejaculării prin 1-2 cpr. Thioridazin forte cu 1-3 ore înainte de momentul oportun.

VIKI — Craiova; NICULESCU PAVEL — Alba-Iulia; STAN VASILE — Buzău; ADRIAN VOICU — Cluj; Poluțiile nocturne (de obicei în urma unor vise erotice) survin nu numai la adolescenți, ci și la adulți. În legătură cu frecvența lor este greu de apreciat unde începe anormalul. Sedativele sau tranchilizantele de tipul Extraveralului sau Meprobramatului scad frecvența acestor fenomene, care nu pot fi considerate totuși ca fiind patologice.

IONESCU M. — Deva; SABOU — Ciceu; M. STAN — Timișoara; ANDROGYNOS — București În impotența sexuală este indicat un tratament de mai scurtă sau mai lungă durată cu: Testolent 1 fiolă la 14—21 zile asociat cu Foleisteină U, o fiolă i.m. la două zile, Fosfobion o fiolă buvabilă zi și vitamina E 3 drajeuri/zi. În formele psihogene (impotența de inhibiție), reflexoterapia prin electroliza sau galvanocauterizarea mucoasei nazale, în circa 5—6 ședințe la interval de 2-3 zile, s-a dovedit eficace în aproape toate cazurile.

TEODOR B. — Bistrița-Năsăud: Citiți răspunsurile date sub Ionescu Gh. — București ș.a și sub Ionescu M. — Deva ș.a. 2) În nevralgia de trigemen tratamentul constă în: injecții i.m. cu vitamina B₁₂ 1000 gamma/zi sau mai mult chiar, timp de 10 zile; Clordelazin (0,025—0,100 g/zi) sau Fenitoin în doze mari (5—10 tabl/zi) Cele mai bune rezultate se obțin cu Tegretol în doze de 0,200—0,400 g/zi.

GEORGESCU ALEXANDRU — Ploiești 1) După cum reiese din articolul publicat în nr. 49 al revistei noastre, dormitul în decubit ventral — adică „pe burtă” — asigură un somn liniștit fără vise fără vorbit în somn și fără sfornăit 2) Citiți răspunsul dat sub Ionescu M. — Deva ș.a. 3) Folosiți un somnifer ușor — Bromoval sau Extraveral — și stăpîniți-vă prin voință impulsurile.

B. MILU — Slatina: Citiți răspunsurile date sub Viki — Craiova ș.a. și sub Ionescu M. — Deva ș.a.

LUCIAN — București: 1) Impotența

Către corespondenții noștri

Spațiul mai cuprinzător oferit de acest număr festiv ne îngăduie și un preambul al „Poștei Medicului” de Anul Nou.

La capătul unui an de activitate, ținem mai întâi să mulțumim din suflet miilor de corespondenți care ne-au onorat cu încrederea lor și ne-au exprimat cuvinte de apreciere pentru articolele publicate și sfaturile date. Îi asigurăm că și în viitor colectivul paginii noastre medicale se va strădui, în măsura în care „handicapul” distanței nu reprezintă un impediment, să colaboreze cu corespondenții săi (și — pe cit posibil — cu medicii curanți) spre a grăbi ameliorarea, vindecarea și prevenirea unor boli.

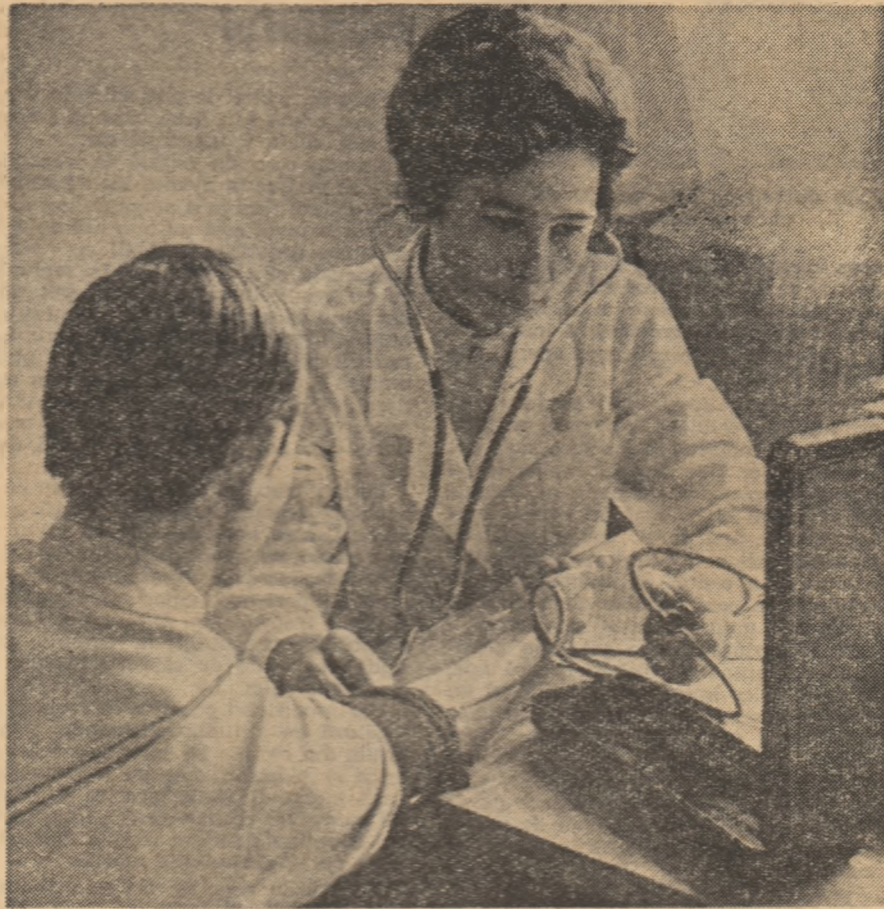
În același timp, cu riscul de a ne repeta, îi rugăm din nou pe numeroșii noștri interlocutori să țină seama de abundența corespondenței pe care o primim săptămîna de săptămîna și, în așteptarea răspunsului pe care individual sau colectiv îl dăm tuturor celor ce ne scriu, să nu repete sub alte semnături aceleași întrebări, ceea ce în fond nu face decît să întîrzie și mai mult răspunsurile solicitate de cititori. De asemenea, tot pentru motivul arătat mai sus, îi rugăm să nu solicite răspunsuri sub altă formă decît aceea din revistă.

În pragul unui an nou, urăm tuturor cititorilor noștri SANĂTATE DEPLINĂ ȘI ÎMPLINIREA TUTURORE DORINTELOR!

sexuală poate fi de natură organică (neurovasculară, genitourinară, endocrină, metabolică în insuficiențe hepatice, diabet zaharat etc.; sau urmarea unor afecțiuni cronice — cardiopatii decompensate, scleroemfiemul pulmonar, astm, nefropatii, colite cronice, toxicomanii, alcoolism) ori psihogenă (nevroze sexuale, impotența de debut a adolescenților, traume psihice etc.). În fine, cauza cea mai frecventă o constituie andropauza care marchează începutul senescentei. 2) Cu excepția impotenței senile care este fiziologică, toate celelalte forme sînt curabile printr-un tratament adecvat hormonal și neuropsihic de lungă durată. 3) Nu există nici o relație cauzală între abstenența sexuală și cancer. 4) Citiți răspunsul dat sub Ionescu Gh. ș.a. 5) „Metoda” este contra-

mindului constituind factorul favorizant cel mai important. De asemenea, reumatismul poliarticular sau cel cronic deformant pot produce reacții inflamatorii ale articulației cu devierea în afară a degetului mare. În afara aspectului inestetic, deformația este de obicei însoțită de dureri foarte intense, prin comprimarea directă a nervilor musculocutanat sau plantar, care trec pe fața internă a articulației. Tratamentul conservator (încălziminte ortopedică, masaj, gimnastică, hidroterapie etc.) nu prea dă rezultate, soluția fiind în ultimă instanță de natură chirurgicală.

ICARUS — Loco; M.N. — Timișoara; ARISTOTEL — Titu: O radiografie de cot, pumn, genunchi (și eventual de șa turcească) ar putea răspunde,

O situație și gesturi pe care le cunoaștem cu toții.

indicată pentru fiecare dintre cei doi parteneri conjugal!

MIHAI AUREL — București: 1) Citiți răspunsul dat sub Ionescu Gh. — București ș.a. 2) Este prematur a vorbi de hipogenitalism la un copil de... 4 ani. Este însă bine să urmăriți cu atenție dezvoltarea lui, consultînd periodic un endocrinolog.

DEMOSTENE — București: Bilbiala este o tulburare de natură neuropsihică cu o vindecare aproape sigură dacă tratamentul este început în copilărie. Dar acest defect de vorbire poate fi corectat și la maturitate sub îngrijirea unor logopezi calificați. Adresați-vă în acest sens Centrului experimental de logopedie din str. Cristian Tell nr. 6, tel. 14 77 43.

IONESCU ILIE — București: Hallux valgus este o deformație la nivelul articulației metatarsofalangiene a degetului mare de la picior (haluce) ce poate fi de natură congenitală sau inflamatorie, în acest ultim caz forma încălță-

mai bine decît noi, dacă este cazul să mai urmați un tratament hormonal cu Timus, Epifizan și Gonacor sau Prolan, el fiind ineficace în cazul cînd cartilajele de creștere sînt închise.

BUNA S. — Constanța; FERȚU GINETA — Roșiorii de Vede; POPOVICI EMILIAN — București; BANCU GHEORGHE — com. Govojdia — Lugoj, jud. Timiș; PETCU MIHAI — Sinaia; LILIA BONA — Sibiu: Citiți răspunsul dat sub Ana Mureșan — Turda, la pct. 2, în nr. trecut.

RADULESCU V. — Com. Movila, jud. Ialomița: Incompatibilitatea Rh nu mai are importanță la actuala vîrstă a copilului dv. În ce privește suflul sistolic, acesta poate fi de natură funcțională sau organică, ceea ce ar explica poate simptomele descrise. Vă recomandăm, deci, un control general al copilului în clinica de pediatrie de care aparțineți teritorial.

HAȘ — Constanța: Simptomele țin de niște tulburări vasculare periferice

esculap
esculap esculap
.sculap esculap escula
lap esculap esculap esu
; esculap esculap esculap
culap esculap esculap escu.
ip esculap esculap esculap e
sculap esculap esculap escula
lap esculap esculap esculap e

de natură neurovegetativă, frecvente la vîrsta adolescenței. Probabil că o cură de Tarosin 3—4 cpr./zi timp de 2—3 luni și, eventual, Tolazolin 1 fiolă/zi în injecții intramusculare se vor dovedi eficiente.

MARIA D. — Ploiești: Este absolut necesar un control stomatologic al protezei dentare; microabcesele se datorează construcției sale defectuoase.

STOICA MARGARETA — Cluj: 1) În microlitiază urică (nisip) regimul alimentar va fi sărac în grăsimi animale și în proteine, care pot crește cantitatea de acid uric din sînge — carne de vită și porc, organe, icre, pește bogat în glucide și zaharuri, bogat în vitamine, în special A și B₁. Se va suprima alcoolul sub orice formă. Cantitatea de lichide va fi de peste 2 l/zi. Se recomandă cură de lămii. Ca medicație: bicarbonat de sodiu, citrat de sodiu, în doze moderate administrate la interval de 4—5 ore și Gotalitin 1—2 lingurițe/zi dizolvate într-un pahar cu apă, timp de 15 zile pe lună. 2) Injecțiile de Gerovital și loțiunea Gerovital H₃ pot avea rezultate remarcabile împotriva căderii părului. 3) Micile puncte roșii sînt așa-numite heman-gioame tuberoase, mici negi de natură vasculară ce pot fi înlăturați prin câteva ședințe de electrocoagulare punctată, repetate la 15—30 zile. 4) Utilizați pomada Synalar N.

PETRUȘIN ION — Lugoj: Lichenul plan al mucoaselor, dermatoză cu cauze necunoscute (viroză? alergică? enzimizată?) se localizează sub limbă sau — ca în cazul dv. — pe mucoasa jugală, în dreptul ultimilor molari, sub aspectul unor mici pete albe sau al unor striții amintind de „frunza de ferigă”. Ca tratament: corticoterapie (Prednison, Supercortisol), vitamina D: cite 2 fiole buvabile de 600 000 u/săptămîna, vitaminele A, B₁, B₆, B₁₂ în doze mari; arsenic sub formă de licoare Fowler sau cacodilat de sodiu (1 fiolă 20% zilnic timp de 20—30 zile); Clorochin 400—600 mg/zi în cure de 20—30 zile; tranchilizante de tipul Clordelazinului și Meprobramatului; radioterapie paravertebrală ori — mai bine — bucioterapie, crioterapie etc. Local, onctiuni cu ulei cadic 10%, cu crisarobin 10%, sau cu unguentele Synalar N, Tumizon, Locacorten etc.

NICOLAE ANDREESCU — Ploiești: 1) În leucemia cronică limfatică, ținînd seama de leucocitoza relativ redusă, o terapie activă trebuie aplicată numai în cazul apariției unor indici de progresivitate a bolii (adenopatii, anemie severă). Este recomandabil ca tratamentul să înceapă prin iradiere locale ale unor grupe ganglionare. Numai dacă radioterapia nu dă rezultate se recurge la citostatice de tipul Leukeran, Clorambucil ori Clafen. Se mai pot administra gamma-globuline, corticoterapie moderată eventual iradierea splinei. 2) Da. 3) Afecțiunea nu este transmisibilă. 4) E o simplă coincidență, intrucit radiațiile televizorului nu sînt nocive.

LENA — București: Presupunînd că sînt totuși tulburări de circulație periferică, asociați la Tarosin, în cură de lungă durată (3—4 luni) și cure periodice de Tolazolin 1 fiolă i.m. sau i.v. timp de 15 zile; tratamentul va fi repetat după pauze de 15 zile.

DOȚIU VOICU — Timișoara; K.G. Brașov; I. MARTINOV — Timișoara: Tratamentul prostatitelor cronice este general și local: băi calde de șezut, masaj prostatic, instalații uretrale cu nitrat de argint și protargol, diatermie. Ca medicație: antibioterapie și injecții cu Reveron.

IN ATLANTIC

De cart, în ocean...

Am plecat din Montevideo la 1 noiembrie și acum ne îndreptăm spre Capul Bunei Speranțe. Itinerarul prevede o escală în Mauritius și apoi în altă insulă. Dar mecanicul vasului are de ieri seară o cumplită colică renală. Doctorul îi administrează injecții cu morfină, una după alta. S-a hotărât să fie debarcat la Capetown. Când a aflat vestea, mecanicul a înlemnit.

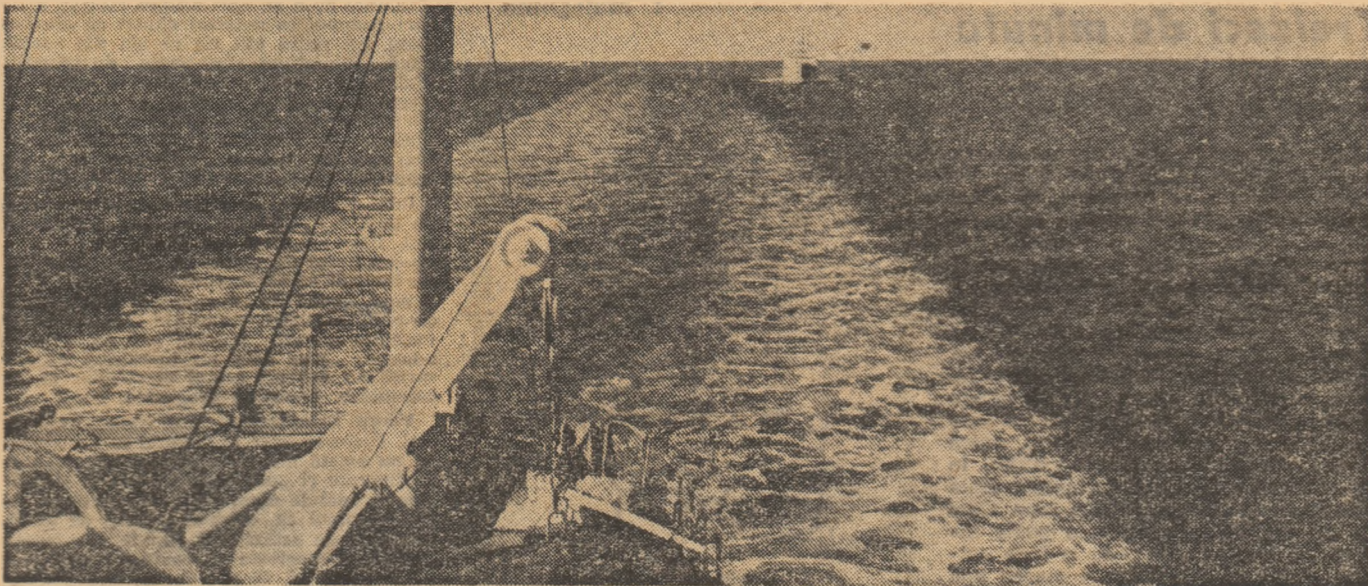
— Nu se poate! Acolo sint rasiști albi.

— Și medici buni, i-a răspuns tăios căpitanul. Bineînțeles dacă-l plătești bine.

Schimbul de noapte a refuzat să mă-nince piept de porc. S-a săturat de el, Eu, însă, mi-am tăiat o bucată zdravănă, i-am adăugat muștar și am mîncat-o tacticos, în timp ce povesteam băieților că în timpul blocadei de la Leningrad era o fericire să ai chiar și clei de timpplărie. Au izbucnit cu toții

Așa se face că la examenul de electrotehnică i-a căzut, printre întrebări privitoare la tot soiul de motoare și generatoare, și sacramentală întrebare: „Cine a descoperit Antarctida?” „Căpetenia de trib” a încremenit. Deși erau în război cu „ni-bum-bumii”, cei din tribul „dolb-dolbi”-lor i-au suflat totuși Bellingshausen. Băiatul, însă, n-a auzit bine și a spus: „Munchhausen!” Profesorul de electrotehnică își cunoștea bine obiectul și mai știa și cine a descoperit Antarctida, altmnteri n-ar fi făcut un bilet special cu această întrebare. În schimb nu auzise de Munchhausen, încît a răcnit la „șeful de trib”: „Ce legătură are discuția noastră cu lagărul de la Mauthausen? Ai și găsit cu ce să faci glume proaste!” Și șeful „ni-bum-bum”-ilor a fost trimis la carceră.

Cînd îți amintești în puterea nopții, pe întinderea nemărginită a oceanului, de asemenea fleacuri, îți vine să rzi

In larg

în hohote de ris. „Păi cînd spui tu cite una, o spui, nu te încurci”, m-a complimentat un marinar. Dar un altul m-a pus prompt la punct: „O mătușă de-a mea a stat în Leningrad în tot timpul blocadei. E adevărat că au mîncat clei, dar nu de timpplărie, ci un soi de gelatină. Așa că nu-i mai zăpăci pe băieții!”

Mai întii m-am simțit jignit, dar apoi am încercat să trec peste acest moment penibil și am izbutit.

Cînd ești prost dispus e o fericire dacă poți să-ți amintești o anecdotă bună. Așa am făcut și eu. Mi-am amintit astfel de o poveste a căpitanului de pe „Celiuskin”. În școala navală unde a învățat erau două triburi vrăjmașe: „ni-bum-bum” și „dolb-dolbi”. Cel dinții era condus de un tînăr care putea minca tot soiul de lucruri necomestibile. Astfel, în cursul unei dispute aprinse putea mesteca găici de mantale sau înghiți șireturi de ghetă. De, nu era prea deștept acest viitor marinar! Dar să nu uităm că în vremea despre care-i vorba, la orice examen de la școala navală, indiferent de obiect, elevii erau întrebați: „Cine a descoperit Antarctida?” Toată lumea cunoștea răspunsul, numai căpetenia „ni-bum-bum”-ilor nu-l știa.

de viri în sperietji chiar rechini din preajma vasului.

Deși căpetenia „ni-bum-bum”-ilor lucrează de mult pe uscat, e cap de familie și a uitat, desigur, că a înghițit șireturi de ghetă și că unul dintre „dolb-dolbi” era cit pe ce să-l îmbolnăvească pe contramaistrul navei-școală, informîndu-l confidențial că șeful tribului advers făcuse rămășag că va minca un metru pătrat de prelată din cală. Bătrînul contramaistru își pierduse somnul și nu-l scăpa din ochi pe fenomenalul ins. „Dolb-dolbi” îi mai furnizaseră, de altfel, bătrînului și alte amănunte îngrijorătoare: căpetenia tribului inamic își făcea, chipurile, provizii de unt, din rația de dimineață, pentru ca să poată înghiți mai ușor bucata de prelată.

La un moment dat am aflat că în stînga vasului, în beznă se află insula Sfînta Elena Eram emoționat. Insulele singuratică mă impresionează întotdeauna. Ca niște schimnici. Căci mă uluiesc, întrucît în singurătate atît omul cît și un petec de pămînt acumulează o nevăzută forță interioară. De altfel și marinarii sint un fel de schimnici (nu mă refer desigur la Chichester-i, ci la cei obișnuiți), poate de aceea îi impresionează insulele singuratică. Cele mai multe sint numite „Sfîntul...” sau „Sfînta...” Pentru că atunci cînd se ivea, pe neașteptate, din valuri o insulă solitară, navigatorii erau întotdeauna încercați de un sentiment extatic, religios.

Multe secole insulele i-au slujit cu credință pe marinari. Prin intermediul lor, aceștia țineau legătura între ei și, în același timp, cu patria. Insulele erau într-un fel niște cutii de scrisori. Un obicei marinăresc, care mai dăinuie încă, de a scrie numele navelor lor pe zidul cheiurilor lîngă care acostează este moștenit din moși-strămoși. Marinarii scriau numele și da'ta și aceasta însemna că cutare vas trecuse cu bine prin portul sau insula cutare.

În preajma insulei Sfînta Elena mi-am amintit, evident, de Napoleon și de tot felul de lucruri care aveau, într-un fel sau altul, vreo legătură cu el. Unde-i văzusem, oare, masca mortuară? Ah, la Austerlitz. Multă vreme crezusem că Austerlitz se află în Austria, dar celebra localitate e de fapt în Cehoslovacia, lîngă Brno... O mască albă pe o catifea roșie. Lîngă muzeul de pe cîmpul de la Austerlitz există o circiumă. Antipatia mea înnăscută față de muzee m-a determinat să ies afară cu

mult înaintea celorlalți vizitatori. Și am intrat în circiumă. Încît am fost eroul spectacolului care a urmat. Eu, circiumarul și un client beat. Era toamna și pe cîmpul de la Austerlitz se scoteau cartofi. La un moment dat, clientul beat turtă a ieșit din circiumă și s-a urcat pe o motoretă. Era evident că dacă pleca la drum, după cîteva minute avea să se transforme într-un biftec crud. Circiumarul privea indiferent. I-am spus că nu puteam lăsa un om atît de beat să plece cu motoreta. Dar el mi-a răspuns că nu-i treaba lui. Atunci am intervenit eu. Din păcate, însă, nu încălecasem niciodată o motocicletă și nu știam unde-i cheia de contact. Bețivul era inofensiv. Cum îl atingeam, cădea într-un tufiș și îmi drăcuia tot arborele genealogic. În sfîrșit am găsit cheia. Mai întii mi-am spus s-o dau spre păstrare circiumarului, dar acesta nu-mi inspira încredere. Și cuprins de indignare, am zvîrlit-o la vreo 20 de metri în tufiș. Continuînd să mă facă cu ou și cu oțet, motociclistul și-a abandonat vehiculul într-un șanț, dat fiind că n-avea încotro. Chiar și un creier încețoșat ca al lui își putea da seama de acest lucru. Iar eu mă simțeam ca Napoleon pe podul de la Arcole.

Mormintul lui Nelson, unul din învingătorii lui Napoleon, se află în cate-

ITALIA

Tirgul de trufe

Sleit de puteri, calul părea gata să se prăbușească dintr-o clipă într-alta. Dar chiar atunci s-a ivit o lumină. Era un post de pază. Prețioasa cutie putea fi, deci, predată altui călăreț care s-o ducă mai departe, la Neapole. Iar de acolo niște vislași încercați s-o transporte la Capri, la curtea cumplitului împărat Tiberiu, care se retrăsese în feerica insulă...

Trei zile și patru nopți galopau astfel călăreții, pentru că împăratul s-a primească la timp miraculoasele ciuperci scoase din pămînt lîngă localitatea Alba.

La aproape două mil de ani după aceste întâmplări, în provincia italiană Cuneo a avut loc tradiționalul tîrg (al 41-lea) de trufe albe care cresc numai la Alba și nicăieri altundeva.

— Cite trufe se obțin anual la Alba? I-am întrebat pe un specialist în materie.

— Cam 8—12 tone, în funcție de „recoltă”. Toamna aceasta a fost însă foarte secetoasă, încît, chiar dacă culesul se va prelungi pînă în decembrie, e puțin probabil să obținem mai mult de 4 tone.

— Totuși, am replicat, în toate magazinele alimentare din Alba și Cuneo se vînd conserve și pastă de trufe.

— Vă garantez că nici o trufă de Alba nu ajunge la fabricile de conserve. De altfel ar fi o crimă.

Marele număr de falsificatori a determinat înființarea unui „Sindicat pentru apărarea trufelor albe din Alba și Piemont”. O etichetă specială, cu un diametru de un centimetru, atestă autenticitatea fiecărei ciuperci. Sindicatul care se ocupă și cu vînzarea producției este alcătuit din 600 de culegători.

Giuseppe Vaccaneo este atît de înalt, încît ar trebui, cred, să culegă castane, nu trufe. Dar e unul dintre cei mai apreciați „trufiști”.

— Pornim la lucru noaptea, mi-a explicat el. De ce noaptea? Mulți cred că o facem pentru ca să ținem în secret locurile bogate în ciuperci. În parte e și adevărat, dar esențialul e că noaptea cîinii lucrează mai ușor.

În felul acesta intră în scenă cîinii, personajele principale, am putea spune. Căci fără ajutorul lor uneori ar fi cu neputință de descoperit ciupercile. La Alba există de aceea cîteva școli pentru dresarea patrușezilor în această rară îndelelnicire. Am văzut și eu o astfel de școală. E vorba de un poligon unde se îngroapă ciuperci, mai întii aproape de suprafață, apoi la jumătate de metru adîncime. De altfel, cele mai frumoase exemplare se găsesc la o adîncime și mai mare. Căci oricît de paradoxal ar părea acest lucru, trufele cresc adine în pămînt.

— Am acum un pointer și trei dulăi, mi-a spus Vaccaneo. În meseria noastră e mai bine să lucrezi cu cîinii obișnuiți. Am avut unul, Fido, foarte oarecare ca înfățișare, dar care în cel 17 ani cît a lucrat cu mine devenise un as. Nu scăpa nici un loc unde creșteau trufe.

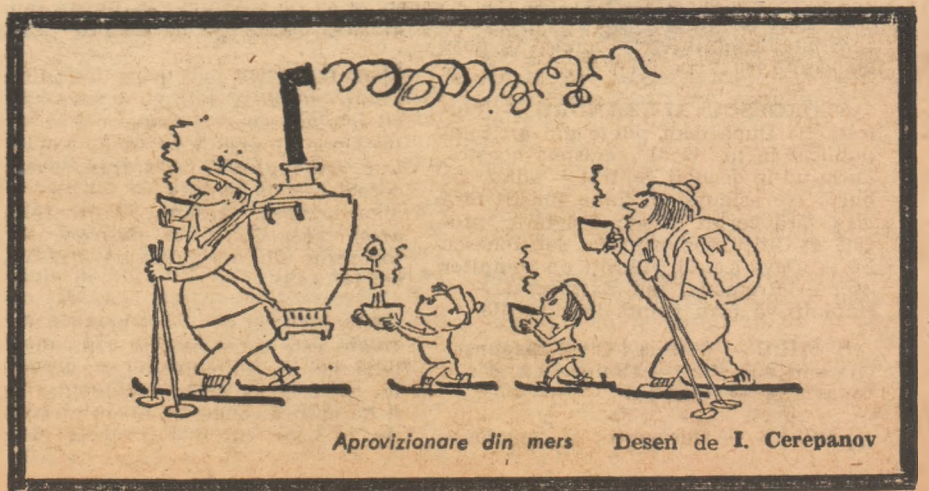
La expoziția organizată cu prilejul celui de al 41-lea tîrg am asistat și eu. Un chelner a adus pe un platou de argint o mare ciupercă cenușie. Apoi a tăiat, cu un cuțit special, cîteva rotoacele pentru fiecare fel de mîncare. Și, deodată, carnea, vinatul și spaghetele au căpătat o aromă și un gust deosebite.

În sala expoziției, pe o masă lungă erau înșirate exemplarele care concureau la premii. Erau numerotate, pentru ca juriul să nu fie influențat. Din păcate, prietenul meu Giuseppe Vaccaneo nu prea avea șanse, pentru că anul acesta a fost pentru el slab. În 1970, o trufă de-a lui, de aproape un kilogram, a stîrnit mare vîlvă la expoziție.

V. Konečki

V. Ardatovski

gLOBUL
globul globul
globul globul globul
obul globul globul glob
al globul globul globul gl
globul globul globul globu
ul globul globul globul glo
globul globul globul globul
bul globul globul globul glo

Aprovizionare din mers Desen de I. Cerepanov

O SUGESTIE

**Autoservire
la bufet**

Datorită multiplelor sale avantaje, acest sistem de a trata s-a încetățenit și în case. Bufetul rece ocupă mai puțin loc decât masa tradițională. El lasă apoi pe primul plan conversația și distracția, mincând făcându-se „pe marginea” lor. În fine, este și mult mai practic atunci când nu simțim siguri de numărul exact al musafirilor. Cîteva farfurii în plus sau în minus nu influențează aspectul bufetului, pe cînd la o masă aranjată cu grijă e supărător dacă un scaun rămîne neocupat sau dacă, dimpotrivă, mai trebuie înghesuite cîteva persoane printre celelalte.

Loc pentru bufet se poate găsi în orice locuință. E preferabil un colț mai liniștit, mai ferit din calea impetuozității și — de obicei — atenției mai reduse a oaspeților puși pe distracție. În casele mai mari, poate fi „scos”, însă, de la colț, în așa fel ca musafirii să-l poată „ataca” din toate părțile spre a-și potoli foamea sau setea.

Ca mobilă, bufetul nu trebuie să fie neapărat masa de sufragerie; poate fi și un bufet propriu-zis, o servanță, un birou, o etajeră, rafturi etc. Nu trebuie uitată nici bucătăria. În vârtejul petrecerii ea poate fi o oază de liniște și de siguranță (pentru veselă).

După ce ne-am fixat asupra meniului, putem începe amenajarea bufetului chiar în ajunul petrecerii. Întîi trebuie adunate laolaltă tacimurile, vesele, paharele, ca să știm exact pe ce contăm.

În ce privește fața de masă, nu e obligatoriu să fie imaculată ca neaua, fiindcă nu vom pune pe ea porțelanuri albe. Ba chiar se potrivește mai bine

Un an s-a dus, un altul vine. Ce va aduce el?

o față de masă colorată, care constituie o „bază” mai adecvată pentru înfățișarea pestriță, în afara canoanelor, a întregii ambianțe. Vesela „neobligatorie” în cazul de față se armonizează mai bine cu o față de masă în tonul decorului.

Baza o dată asigurată, să trecem la „suprastructură”, care trebuie să satisfacă nu numai gusturile, dar să bucure și ochii invitaților. La mijloc vom plasa mîncărurile: platouri cu sandvișuri, cu friptură rece, cu salate, cu dulciuri (meniul este o treabă strict personală) și băuturile. În jur, farfuriile, tacimurile, paharele, condimentele — în raport cu numărul felurilor și al invitaților. Pentru a îmbina utilul cu plăcutul, putem da bufetului un aer sărbătoreț, împodobindu-l cu vase cu flori, crenguțe de brad, serpentine, figurine de carton și hîrtie colorată etc.

În încheiere, încă un sfat: un bufet rece nu trebuie să arate sărăcăcios. De aceea să nu ne întindem pe o suprafață prea mare, ci să concentrăm tot ce avem, în așa fel ca oaspeții să aibă o imagine de ansamblu și de... abundență.

U. Lazareva

— Și acum, tovarășă Vera, o scrisoare personală, pe care s-o trimiți prin avion: „Dragă Moș Gerilă...”

SĂ NU UITĂM

**Treizeci de minute
pentru frumusețe**

Dacă ești gazdă și ai un aer obosit, musafirii încep să se simtă parcă vinovați, gîndindu-se că poate ei sînt cauza. De altfel mîna obosită nu e recomandabilă nici pentru oaspeți. Așa încît, stimate cititoare, fie că ne petrecem revelionul în altă parte, fie că îl organizăm noi, e bine să ne întocmim programul zilei în așa fel încît să ne rezervăm o jumătate de oră numai pentru noi, pentru frumusețea noastră.

Un mijloc arhicunoscut de înviorare (și reamintim totuși) este o scurtă baie fierbinte. Însă realmente scurtă, adică de maximum 3—5 minute; altfel, în loc să ne învioreze, ne moleșește. Baia trebuie încheiată cu un duș rece. Cine nu suportă baia fierbinte, o poate înlocui, cu același efect, cu o baie caldă care să i se adauge mereu apă rece pînă ce temperatura ajunge la 20 de grade. Și într-un caz și în celălalt eficacitatea băii crește dacă folosim produse emoliente, spumante etc.

Cît timp se umple cada, să nu irosim minutele prețioase ci să profităm de ele, curățîndu-ne bine fața și gîtul și aplicînd pe pielea umedă o cremă hidratată. Vom șterge crema abia după ce vom termina baia, iar în continuare vom face un „duș” în felul următor: luăm un vas cu un șert sau jumătate de litru de apă rece și ne stropim fața și gîtul de mai multe ori, pînă epuizăm rezerva de apă. În timpul acesta respirăm adînc și ne destîndem mușchii feței. După această procedură vom constata că tenul e mai neted, înviorat.

Dacă în ziua aceea ne simțim mai nervoase, mai obosite, putem încheia întreaga operație cu o mască.

Iată două rețete cu efect sigur, imediat.

1. **Mască de albuș de ou.** La o jumătate de albuș de ou adăugăm cîteva picături de zeamă de lămîie și batem bine cu o furculiță. Apoi aplicăm pe față, evitînd regiunea ochilor. Un mic adaos de cremă face bine tenurilor mai sensibile, întrucît această mască este astringentă și, deci recomandabilă persoanelor cu pielea normală sau grasă. Maska se spală după cinsprezece minute.

2. **Mască de gălbenuș de ou.** O jumătate de gălbenuș de ou, cîteva picături de ulei cosmetic sau vegetal și cîteva picături de zeamă de lămîie. Se amestecă bine și se aplică pe tenurile sensibile și uscate.

În timp ce masca își face efectul, singura noastră grijă trebuie să fie aceea de a ne destinde. Să ne întindem dar pe pat, cu picioarele mai sus decît corpul și să ne odihnim; în liniște sau cu muzică, dacă așa ne simțim mai bine.

Dar să nu uităm nici ochii. Mai ales dacă sînt roșii și obosiți, cît timp avem masca pe față să le facem o baie înviorătoare și calmantă cu ceai de mușețel, sau ceai negru, sau acid boric, sau cu o soluție de sare de bucătărie. Muiem o bucată de tifon sau de vată în respectivul lichid și aplicăm pe pleoape sub formă de mici comprese, pe care le reumezim din cînd în cînd.

După ce scoatem masca, neapărat cu apă rece, aplicăm puțină cremă de zi, din aceea pe care o folosim în mod obișnuit, iar în jurul ochilor — cremă grasă. Apoi ne fardăm. Subliniem că zilele — sau mai bine-zis serile — festive suportă un fard mai accentuat decît cel de fiecare zi. La sfîrșit ne par-

fumăm discret pe lobul urechilor, la temple, pe partea interioară a încheieturii mîinii și la îndoitura cotului — și simțim gata: fie să primim musafiri, fie să mergem noi în ospete.

I. Maleghina

Desen de O. Markovici

MODA

Pentru ora 24

Sărbătoare a sărbătorilor, Anul Nou nu lasă indiferentă aproape nici o femeie în privința toaletei. Este o înțelegere tacită între urmașele Evei, așa cum este cealaltă înțelegere, între vecini, ca în noaptea de revelion nici unul — nici cel de sus, nici cel de jos, nici cel din dreapta sau din stînga — să nu reproșeze că e deranjat de zgomotul petrecerii. Consensus general vrea ca ora 24 să ne găsească puse la punct din cap pînă în picioare, de la coafura la pantofi; iar la mijloc, Măria Sa Rochia.

Cum să fie însă rochia? Aceasta-i întrebarea.

Ne grăbim să precizăm că nu intenționăm să dăm sfaturi (oricum ar fi tardive) ci doar, încercînd să răspundem la „hamletiana” întrebare, să atragem încă o dată atenția asupra vastului cîmp de desfășurare pe care ni-l lasă buna, binecuvîntata modă actuală.

În primul rînd, nu-i obligatoriu ca rochia să fie nouă. (În al doilea rînd, nu-i obligatoriu să fie rochie, dar păstrăm numele generic, precizînd că fustă și bluza, pantalonul și bluza sau puloverul se bucură azi de drepturi egale în garderoba festivă). Fără îndoială că fiecare dintre noi are în dulap ceva care să se potrivească unei ocazii sărbătorești, ceva care să nu fie prea pompos. Subliniem chiar că fortarea notei festive poate mai mult strica decît ajuta. În fond, garderoba festivă nu trebuie să se deosebească de cea obișnuită decît prin material (eventual), accesorii și detalii „la zi”. O toaletă prea pretențioasă face adesea imposibile tocmai aceste aduceri la zi prin mici amănunte moderne (sarea și pipele unei ținute) fiindcă nu le mai suportă.

Așadar, în toate ocaziile — chiar și în cele foarte festive, cum este revelionul — toaleta trebuie să sublinieze nota personală și în același timp să lase un destul de larg „spațiu de joc” pentru adaptări, modernizări, îmbogățiri.

I. Stîlă

**CORESPONDENȚĂ
SENTIMENTALĂ**

**Ce se întîmplă
cu dragostea?**

În nr. 47 al revistei noastre, un articol cu titlul de mai sus a exprimat un punct de vedere într-o discuție despre soarta sentimentelor în lumea de azi, inițiată de săptămînalul sovietic „Literaturnaia gazeta”. Considerînd că este o temă de interes general și foarte actuală, adresăm atunci cititorilor noștri invitația de a-și spune și ei părerea.

Răspunsurile nu s-au lăsat așteptate. Am primit scrisori din diferite colțuri de țară, care ne-au impresionat deopotrivă prin sinceritatea lor, prin dorința de participare, de găsire a unui răspuns propriu la problemele mai complexe ca oricînd ale vieții moderne.

Ne bucură că am stabilit încă o cale de contact direct cu cititorii noștri, care ne onorează cu atenția și interesul lor și am dori să continuăm această „corespondență sentimentală”.

Înainte de a ne opri asupra citorva scrisori (semnalăm detaliul ciudat că absolut toate, cel puțin atît cît ne-am dat seama după semnătură sînt scrise de bărbați) dintre cele mai semnificative, vrem să facem constatarea generală că majoritatea covârșitoare a răspunsurilor constituie o pledoarie în favoarea sentimentelor, a nevoii lor în lumea „rațională” în care trăim.

Iată, de pildă, ce scrie Gheorghe Mirea, de la C.A.P. „Zorile”, comuna Grădinari, jud. Ilfov: „Deși am numai 24 de ani, mi-am putut da seama că sentimentele nu au început să sărăcească; ele capătă doar o nouă formă de exprimare”, condiționată de noile realități. Admițînd „tehnicizarea” veacului nostru, autorul se grăbește să adauge: „Dar asta nu înseamnă că oamenii au devenit sclavi ai cifrelor și ai calculelor, neglijînd dragostea. Nu!”

Vergu Dumitrescu din com. Bercești, jud. Prahova, este și domnia sa de părere că nu există nici o incompatibilitate între sentimente și „noutățile tehnice și științifice în spatele cărora stă tot creația umană”. Numai că, evident, ritmul de viață, cerințele de astăzi sînt altele, de aceea „un tînar socotește cît costă minutul așteptării iubitei. El știe cît costă. El nu acceptă risipa de timp. El sau Ea sînt direct implicați în construcția societății în care trăiesc”. Iar celor care se întrebă de ce azi nu se mai nasc iubiri celebre, semnatarul scrisorii le răspunde că „iubirile autentice, ferite de compromis, au fost și vor fi întotdeauna celebre”.

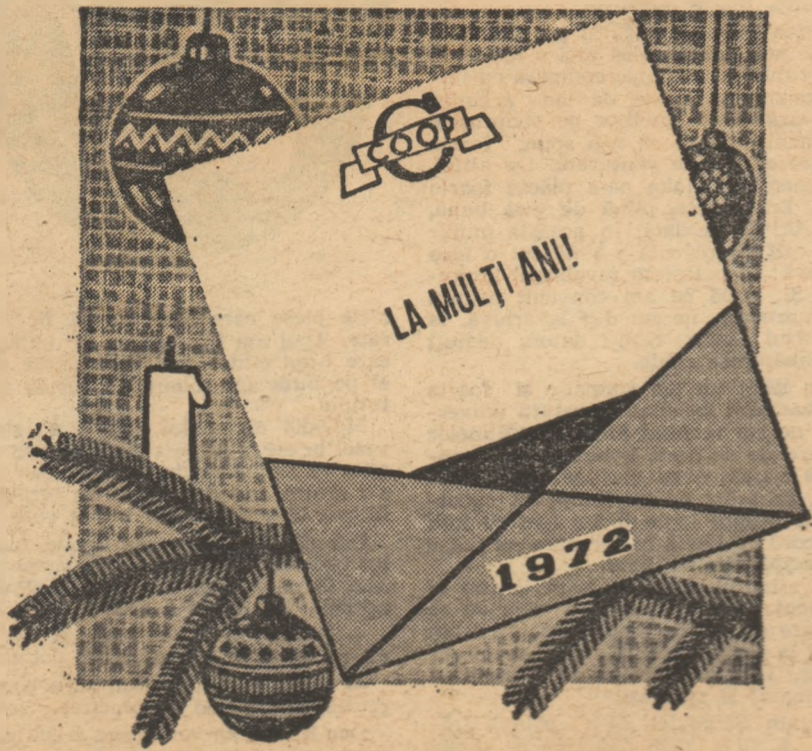
N.N. Gârceag din București face o amplă analiză a articolului, impresionînd prin seriozitatea cu care a reflectat la tema în discuție. Cum e și firesc, cu unele idei expuse de prof. L. Maximov este de acord, cu altele nu (dar vrem să precizăm, tovarășe Gârceag, că autorul nu afirmă că în socialism ne naștem egali și din punctul de vedere al sentimentelor noastre. Asta, cum just o spuneți și dv., nici nu trebuie și nici nu este posibil). Dv. argumentați convingător ideea că sentimentele nu sînt amenințate să sărăcească, poziție care vă îngăduie să răspundeți optimist la întrebarea: „Ce se întîmplă cu dragostea în secolul nostru? Nimic alarmant”.

Gheorghe Tepecu din Reșița se arată în schimb mai sceptic. „Să fi absorbit tehnica și ocupațiile cotidiene multiple ale omului de azi simțirea din inimile care refuză să mai bată cu aceeași intensitate? Nu știu. Nu mă pot pronunța, dar vin și întăresc concluzia la care s-a ajuns: Sentimentele se răcesc!” Din întreaga dv. scrisoare se simte însă că regretați această concluzie și fiindcă cele două pagini par să nu vă ajungă spre a vă exprima părerea de rău, adăugați și o poezie în care reproșați (cam aspru) poezilor moderni că nu mai cîntă dragostea „ca pe vremea lui Eminescu și Pușkin”. Ce vreți, trăim totuși alte timpuri...

dialog
dialog dialog
dialog dialog dialog
alog dialog dialog dialo.
g dialog dialog dialog d
dialog dialog dialog dialog
log dialog dialog dialog. di
dialog dialog dialog dialog
og dialog dialog dialog dialk

Unitățile de producție și prestări servicii
ale cooperăției de consum vă urează

ADMINISTRAȚIA ASIGURĂRILOR DE STAT
UREAZĂ TUTUROR ASIGURATIILOR
„La mulți ani!”

**COMBINATUL
DE CELULOZĂ ȘI HÎRTIE
BRĂILA**

ȘOSEAUA VIZIRULUI

Produce și livrează pe bază de repartiție
produse din stuf

- CARTON TRIPLEX
- CARTON DUPLEX
- CELULOZĂ PAPETARA
- CELULOZĂ PENTRU FIBRE ARTIFICIALE
- PASTA SEMICHIMICĂ

**COMBINATUL Textil
GALATI**

B-DUL REPUBLICII Nr. 158 Telefon 16135

PRODUCE:

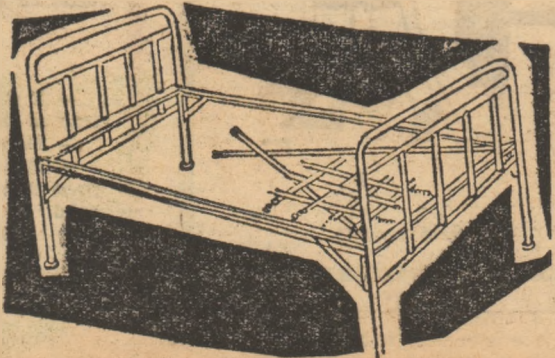
- ȚESĂTURI DIN BUMBAC ȘI CELOFIBRĂ, impri- mate, uni, în de- sene și culori mo- derne și variate
- LENJERIE BĂR- BĂTEASCĂ ȘI DE FEMEI (cămăși, pijamale etc.)
- FRINGHII ȘI SFOARĂ în dife- rite grosimi (din cînepă)

**I.I.S. „11 IUNIE”
GALATI**

Str. M. Kogălniceanu nr. 16

Produce și livrează în repartiție ur- mătoarele produse: găleți zincate, pa- turi pentru copii, paturi tip spital, in- ternat etc., timplărie metalică (uși, te- restre), cazmale, lopeti, greble.

ÎNTEPRINDEREA DE INDUSTRIE LOCALĂ Nr. 1

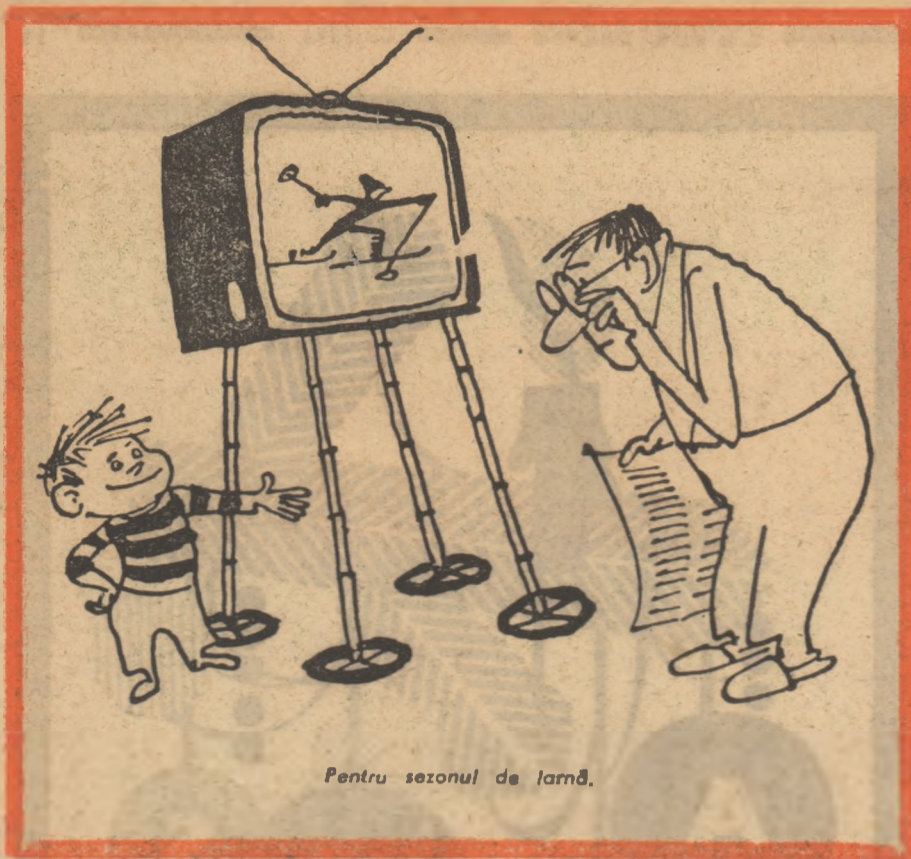

BRĂILA

Piața Hristo Botev, Bloc A2, Telefon 12990

Produce și livrează fără repartiție, pe bază de comandă, avînd asigurată materia primă, următoarele :

- Dulapuri metalice (VS 3) pen- tru haine
- Dulapuri metalice (A 2) pentru acte
- Dulapuri metalice pentru scu- le S 2
- Roabe metalice cu roata cau- ciucată
- Paturi metalice tip internat
- Guri ham din fire sızal
- Ștreanguri din fire sızal
- Căpestre din fire sızal
- Odgoane din fire sızal
- Fringhie de rufe și pentru tapl- țerile din fire cord
- Transperante din fire cord
- Articole pentru nunți și bolez
- Săpun de rufe 60% grăsime
- Luminări galbene, albe și pentru ceremonii

Pentru sezonul de iarnă.

Douăsprezece fără cinci

Sita mare a cerului cernea o zăpadă groasă care cădea fără oprire; un milițian aflat lângă ghereta lui părea un om de zăpadă. Era aproape de miezul nopții de revelion, dar pentru el era o noapte ca toate celelalte.

Neobișnuită și de mirare, era numai o grămjoară de zăpadă care tropăia de zor pe lângă Kozirkov.

— Tovărășco! îi repeta pentru a nu știu cîta oară Kozirkov. Vă rog, circulați! Staționarea persoanelor străine e interzisă aici!

— Te rog! Eu nu sînt persoană... străină! Îi incredința însă troienășul. Și dacă vrei să știi, nu plec de aici! Nu mă clintești nici cu macaraua!

Kozirkov privi nervos în jur, apoi schimbă tonul:

— Tovărășco, te rog, fii înțelegătoare... Ascultă, Galocika, de ce nu vrei

și căpitanul Ostapciuk face controlul tuturor posturilor de pază.

— Atunci, arestează-mă, ca pe un contravenient!

— Dar nu pot, fiindcă nu ești. Și nici nu e legal!

— Infuriată, Galocika îl îmbrînci cu atîta putere pe Kozirkov, încît de pe șapca acestuia se scutură un munte de zăpadă.

— Atunci rămîi cu „legalul” tău! Îi tipă fata și străbătu strada în fugă.

— Galea! Galocika! Unde fugi? se auzi în noapte glasul lui Kozirkov care rămăsese totuși nemișcat lângă gheretă. Și deodată în văzduh se revărsă un tril vesel de fluier.

— Tovărășă, inapoi! Trecerea e interzisă! Vă rog să plătiți amenda!

Galocika se opri din fugă și se inapoi încet:

— Ce? Mă amendezi? Întrebă ea, necrezîndu-și urechilor.

— Bineînțeles! Îi răspunse Kozirkov.

— Dar n-am bani la mine!

— Atunci trebuie să vă arestez!

— Zău? se înveseli Galocika. Acum e legal?

— Este! zîmbi fericit Kozirkov.

Orologiul din piața Kremlinului scoase mai întîi un sunet nedeslușit, apoi începu să bată maiestuos de douăsprezece ori

— La mulți ani, Sașenka!

— La mulți ani, iubita mea!

— Tovărăși, vă urez mulți ani fericiți! se auzi și glasul căpitanului Ostapciuk din megafonul mașinii miliției

să înțelegi? Acum nu pot să stau de vorbă cu tine, trebuie să fiu atent la circulație.

Galocika însă izbucni în ris:

— Ia te uită la el! Vai, doamne, ce mai circulație!

Kozirkov își plecă genele pline de nea. Într-adevăr, strada era pustie. Nici țipenie de om, nici o mașină. Profitînd de clipa lui de fisticăală Galocika începu să-l implorare:

— Sașenka, dragul meu, doar ți-am explicat ce știu de la bunica: cine vrea să rămîna toată viața alături de cel pe care-l iubește trebuie neapărat să fie cu el în noaptea de Anul Nou. Acum înțelegi de ce am venit! Nimeni și nimic nu mă poate alunga de aici.

Vorbele ei mai că-l hipnotizau pe Kozirkov: era ca într-un vis, se simțea ca un om rătăcit care nu știe încotro s-o apuce. Dar printr-un ultim efort, strînse pumnii și plin de îndrăzneală se adresă către Galocika:

— Nu, nu se poate! Sînt în timpul serviciului. Vă spun pentru ultima oară: tovarășă, vă rog circulați!

Dar tovarășica nu se intimidă și-i dădu lovitura de grație:

— Spune adevărat Sașa, mă iubești sau nu îmi întrebă ea, pironindu-și ochii în privirea lui

Nemiloasa întrebare zdruncină din temelii echilibrul sufletesc al bravului milițian care, adunîndu-și ultimele puteri, se împotrivi totuși:

— Dragă Galocika, te mai îndoiști? Sigur că te iubesc, ba chiar foarte mult; dar, te rog, înțelege că n-ai voie să stai aici! Uite e ora douăsprezece fără cinci

Așa se leagă prieteniiile

— Nu te supăra, poți să-mi dai cele zece ruble pe care ți le-am împrumutat acum o săptămîină? I-am rugat pe Bubnov. Mi-ai spus că mi le dai vineri... știi, azi e luni.

Mai întîi Bubnov s-a cam întristat pentru că era luni, apoi a stat o clipă pe gînduri și deodată s-a luminat la față:

— Acum nu dar mi-am adus aminte că Papazian îmi datorează zece ruble, pe care i le-am împrumutat zilele trecute.

— Care Papazian?

— Ei, nu-l cunoști pe Papazian de la secția experimentală, s-a mirat Bubnov. Hai să-ți fac cunoștință! E un tip simpatic, nemaipomenit.

Ne-am dus la secția experimentală și l-am cunoscut pe Papazian, care într-adevăr mi-a făcut o impresie deosebită: amabil, spiritual, numai zîmbet. Dar nu avea rublele. În schimb avea un prieten, la fel de amabil, Onisko, care lucra în secția de ajustare și care împlîntor îl datora lui zece ruble.

— Vă rog, veniți să vi-l prezint, ne-a invitat Papazian.

Ne-am dus așadar toți trei în secția de ajustare unde l-am cunoscut pe Onisko; pur și simplu începusem să mă mir ce mulți oameni buni sînt la noi la institut și eu nu-l cunoșteam. Onisko era drăguț și atent, ba chiar parcă mai simpatic decît Papazian, dar nici el nu avea cele zece ruble.

Nu s-a lăsat mai prejos decît ceilalți și, la rîndul lui, ne-a dus la etajul întîi unde ne-a prezentat-o pe Marinka Lotean care împrumutase zece ruble de la el încă înainte de împărțirea primelor. În jumătate de oră, Marinka ne-a explicat cum a cheltuit prima chiar în aceeași zi și cum și-a cumpărat niște cizmulițe foarte moderne.

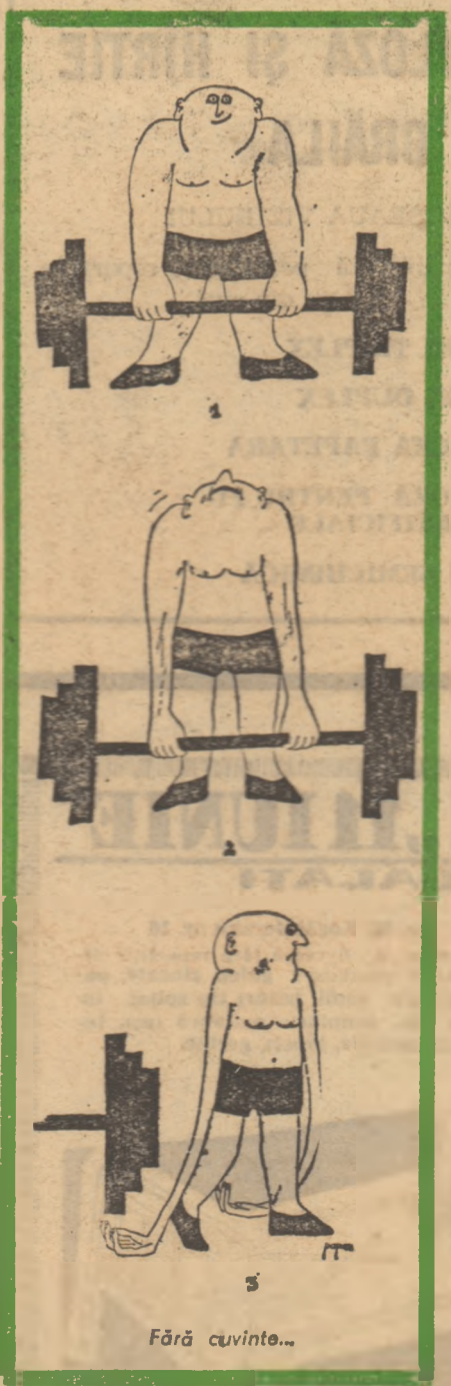
Vestea nu ne-a supărat pe nici unul dintre noi, dat fiind că nici o hirtie de zece ruble nu se putea compara cu impresionantele cizme de lac argintiu care strălucneau amețitor pe piciorușele Marinkăi, de ce să n-o spun, foarte frumoase și bine conturate. De altfel, în general Marinka ne-a plăcut foarte mult. Era veselă, plină de voie bună, drăguță. Și deodată, în această ambianță atît de plăcută s-a născut o idee grozavă: să petrecem revelionul împreună. Și după ce am convenit asupra amănuntelor, ne-am dus la arhivă, la tovarășul Levin care-l datora demult Marinkăi zece ruble.

Am găsit un om simpatic și foarte cultivat. Am discutat literatură universală, ne-am revoltat împotriva filmelor comerciale de peste hotare, ne-am contrazis asupra artei plastice contemporane, pe scurt ne-am îmbogățit cunoștințele despre lume și am fost cu toții de acord cu Levin că fericirea nu poate fi cumpărată cu bani.

La sfîrșitul discuției l-am invitat și pe noul nostru prieten să vină să se distreze cu noi de Anul Nou. Apoi am urcat la etajul zece, la un alt vechi datornic, Guram Șalvovici, de la atelierul de montaj și reparații.

Guram Șalvovici ne-a primit frățește. A adus niște păhărele de metal pe care le-a umplut cu un lichid, după care a rostit un toast în care a spus că oamenii sînt mereu datori unului față de celălalt și că nu trebuie să uite nici o clipă datoriile lor față de societate.

Invitația noastră l-a bucurat și emoționat atît de mult, încît i-a stors o lacrimă de mulțumire. Preludiul apropiației seri a fost un cîntec vesel pe care l-am cîntat cu mult suflet acolo, în jurul unei mese de fier pe care zăceau

Fără cuvinte...

• umor

Și umor umor u,
r umor umor umor u,
umor umor umor umor u,
ior umor umor umor u,
umor umor umor umor um
nor umor umor umor um
r umor umor umor umor u
mor umor umor umor umc

niște piese care așteptau să fie reparate. Apoi am început un al doilea, pe care l-am cîntat mai cu nădejde și cu el pe buze am coborît în curtea institutului.

Melodia cîntecului nostru a zburat vesel la cer, s-a oprit printre norii albi, apoi — molipsită de veselia noastră — s-a grăbit mai departe către tăriile albastre, spre a înveseli întreg văzduhul.

Dar nimic nu durează veșnic, mai ales fericirea. M-am convins personal de asta în clipa cînd tovarășul Kislov s-a apropiat de noi și a spus:

— Guram, te rog să mă ierți, dar ieri nu te-am găsit, așa că acum pot să-ți...

— Nu, a gemut Guram ca o panteră rănită, presimțind nenorocirea.

Dar Kislov, un om posac, trist, nu s-a oprit, ci a continuat:

— „Poftim zece ruble și mulțumesc.

Și și-a tradus vorbele în faptă.

— Of, of! Ne-ai întrerupt cîntecul, Kislov! a oftat Guram și i-a dat banii lui Levin.

Tovarășul Levin l-a înapoiat datoria lui Marinka, dînsa lui Onisko, Onisko lui Papazian, Papazian lui Bubnov, Bubnov mie, iar eu, drept să vă spun am rămas cu ochii pironiți la ei, ne mai știind ce să fac cu banii. Eram cu toții cuprinși de o mare tristețe, încît ne-am întors amăriți la locurile noastre de muncă, ferm hotărîți totuși ca revelionul să-l petrecem împreună, dar fără Kislov care ne stricase voia bună și ne smulsese de pe buze cîntecele.

A. Inin și L. Osadciuk

MUZELE SE AMUZA

Concert comentat de un cronicar sportiv:

„Pianistul s-a așezat la pian, a apăsat pe pedala dreaptă și a executat Marșul funebru de Chopin în 9' și 3/10.

O mașină gonește pe străzile orașului englez Stratford-on-Avon. La un moment dat șoferul trinează brusc și întrebă un pieton:

— Pe ce stradă e casa lui William Shakespeare?

— Pe strada asta — răspunde pietonul — dar n-aveți de ce să vă grăbiți, domnul Shakespeare a murit de mult.

La bacalaureat, profesorul către o elevă:

— Vorbește despre comedia modernă!

Eleva se gîndește cît se gîndește și izbucnește în plîns.

— Bine, mulțumesc — intervine președintele comisiei. Se vede că ai studiat problema.

— E o plesă proastă, te sfătuiesc să pleci după actul doi.

— De ce după actul doi?

— Pentru că după primul e prea mare înghesuială la garderobă.

(Din „Teatrulnaia Jizn”)